

ADVENTHÍRNÖK

A + MAGYARORSZÁGI + H. N. + ADVENTHÍVNÖK + GYÜLEKEZETI + KÖZLÖNYE

TIZENHATODIK ÉVFOLYAM 3. SZ.

1939. JÚLIUS—SZEPTEMBER

Az evangéliumi vallásszabadság

IRTA: MICHNAY LÁSZLÓ

Isten Igéje az egyetlen könyv, amely az élet minden körülményeire a legbölcsebb tanácsot és a legjobb útmutatást adja. Semmi és senki sem segíthet nekünk az Isten beszédénél hathatósabban. Sok ellenségiünk van. Sok mindent mondanak felőlünk, ami nem igaz. Elhiszik felőlünk a legképtelenebb dolgokat is anélkül, hogy a helyzetet megvizsgálják. Ha a világ ezt teszi, ne csodálkozzunk rajta. De elszomorító az, amikor a közösség kebelén belül akadnak emberek, akik szabadon engedik fantáziájukat és a legképtelenebb dolgokat is képesek elhinni.

A tévelygésekkel szemben nincs más védekezés, mint Isten Igéje. Ez igen jó fegyver, csak ne vegyítsük össze a Bibliát a mi hitalásainkkal, akkor a Bibliának óriási a ható ereje és nevelő hatása.

Pál apostol azt mondja, hogy imádkozzunk minden emberért, hatóságokért, minden méltóságban lévőkért! Vajjon egyesszámban van írva, vagy többes számban? Pedig Pálnak csak a római császárral volt dolga! Miért imádkozzunk a méltóságban lévőkért? Azért, hogy csendben éljünk, békében éljünk, hogy mi Istent békében imádhassuk és hogy a vallásszabadságot megarthassuk, sőt fokozhassuk.

Vajjon ez bukást jelent? Vajjon Pál apostol elesett a hitől azért, mert a gyülekezeteket kérte arra, hogy imádkozzanak a vallásszabad-

ságért? Miről van itt a 4. versben szó? „Hogy minden ember az igazság ismeretére eljusson.” Hogyan juthat el valaki az igazság ismeretére, ha nem az Ige hirdetése által? Hogyan lehet Igét és igazságot hirdetni, ha gyülekezeteinket bezárják, ha nem engednek új helyen munkát végezni, egyszóval ha nincsen vallásszabadságunk? Ki akarja azt, hogy minden ember eljusson az Igazság megismerésére? Isten! Ő akarja a vallásszabadságot! Mégis vannak olyan tudatlanok, akik mikor népünknek a vallás szabad gyakorlását akarjuk biztosítani, amikor azt akarjuk, hogy gyermekeink ne legyenek kizárva a gyülekezetből, rögtön bukásról beszélnek.

Vagy megegyezik Isten szándékával valami és akkor az nem lehet bukás, vagy nem egyezik meg s akkor valóban bukás az! Az ördög jól látja azt, hogy mit jelent az igazság fejlődésére, ha az Advent-mozgalmat és annak munkáját elismertetjük. Ezért szeretne zavart támasztani, hogy a nép ne legyen egységes.

Szakadás! Szakadás! Ez az éltető eleme az ördögnek. Ezközei sok gonosz dolgot cselekesznek. Kiadják magukat adventistáknak, sőt még mártyroknak tüntetik fel magukat. Elcsúrik-csavarják az Irást. (2. Péter 3, 16.) Némelyik szerint: még az ördög is üdvözülni. Az ilyen ember szerint Júdás még szobrot is érdemel és aki a hatóságokat ellenünk ingerli, hogy üldözzenek,

jót cselekszik, mert hisz az van megírva: Boldogok, akik háborúságot szenvednek stb.

Jaj annak, aki saját elgondolásait összekeveri az Isten gondolataival! Sajnálom, ha volna olyan gyülekezeti tagok, kik minden kis szélre meginognak és nem képesek egy kevéssé is a gonosznak ellentállni. Vannak olyan emberek, kik hajlamosak a ragályos betegségekre és minden nyavalyát felvesznek, míg az egészséges ember leküzdí azokat. Egy segít. Ragaszkodni az Isten Igéjéhez, a jelenvaló igazsághoz és a gyülekezeti rendhez. Nézzük meg Isten Igéje alapján, hogy vajjon a vallás szabadságért folytatott és eredményes lépések ellentétben állanak-e Isten akaratával vagy nem. Ezt a kérdést nem az én vagy a más véleménye, hanem a Biblia dönti el.

Lásunk tanulságokat Dániel könyve alapján! (Dán. 7, 28.) Dániel tudta, hogy Isten gyermekeit üldözik a fogságban. Látomást nyert az Úrtól, de ő ezt nem értette meg. (Dán. 8, 14.) E próféciát ma is csak Isten népe érti. (Dán. 8, 27.) Dániel beteg lett. Nem értette. Mit tett ekkor? Imádkozott amikor nem értette. Vannak bibliai kérdések melyeket nem értünk mindjárt. Imádkozni kell. Nem minden intézkedést értünk. Ilyenkor ne zavarogjunk, hanem imádkozzunk!

Ne féltse senkise Isten művét. Azt maga az Isten őrzi. Néhány ember azt hiszi, hogy ha mindenbe bele nem szól és nem kritizál, akkor összedül a mű. Ugyanakkor nem végzi a maga dolgát, hanem folyton a más dolgába avatkozik. Dániel imádkozott, ha valamit nem értett. (Dán. 8, 27.)

Dániel félt, hogy talán nem is fog Jeremiás próféta szava beteljesülni. (Dán. 9, 19.) De Dániel a legjobbakat tette, amikor Isten gyermekeit veszélyben látta. Imádkozott.

Míg imádkozott, már ott volt az angyal. (21. vers) Szeretem az Úr angyalait, mert azok mindig segítenek. Ők tábori járnak az Úr gyermekei körül. Itt is Gábiel jelent meg. Ez az angyal Sátán helyét foglalta el. Ő igen sokszor jelent meg. (Luk. 1, 19.) Zakariásnak ő jelent meg. (26. vers) Ugyanez a Gábiel arkangyal a vallásszabadság angyalának is nevezhető.

Újra bánkódott Dániel. (Dán. 10, 2.) Nagy nehézségei voltak a perzsa királyi udvarban. Imádkozott. Eltelt 1 nap, 2 nap, 10 nap, 21 nap. Miért kellett olyan hosszú ideig imádkoznia? Azelőtt azonnal jött Gábiel. Miért nem jött most is? A 13. vers adja meg a választ. Az angyal mondja, hogy a „méltóságban lévő“ ellent-

állott. Kinek? Gábielnek! És tudott-e győzni Gábiel? Nem! Mihály fejedelem jött segítségül. Micsoda nagy erő volt az, ami még Gábielnek is ellene állott? Látjuk, hogy néha a bajokon nemcsak Dániel próféta, aki nagy államférti volt; nem tud segíteni, de még Gábiel fő angyal sem. Pedig ő Isten előtt állott. Ne csodálkozzunk, ha mi sem tudunk minden bajt és nehézséget mindjárt legyőzni.

Senki más nem segíthet, csak Mihály. (21. vers) Nem a mi erőnkben kell bízni. Úgy nem tudunk a magunk erejéből semmit sem tenni a levegőbeli hatalmasságok ellen.

De nemcsak Gábiel védi a vallásszabadságot, hanem az Úr is. (Apcsel. 22, 3—5.) Itt Pál mondja el vakbuzgóságát. Ki volt az, aki az üldöző Pálhoz szólott? Az Úr! Ki az, aki most is gyermekeinek vallásszabadsága érdekében közbenlép? Az Úr!

Néha idegesek vagyunk, ha bajok vannak, de az Úr nem az. Ő nyugodtan szól: Saul, Saul Miért üldözöl? Nem azt mondta az Úr Jézus, hogy miért üldözöd az Isten gyermekeit, hanem engemet. Az üldözések alatt nem minket, hanem az Urat üldözik. Ha mi tisztában vagyunk Isten hatalmával, akkor tegyük erről határozott bizonyosságot a hatalmas előtt. Ha üldöznek, nem tehetünk róla. De kihívni az üldözést? Nemcsak balgaság, hanem az Úr nem lesz ilyenkor velünk.

Mi sohasem fogunk megalkudni a hitélet pontjait illetőleg, sőt éppen ezeket hozzuk a hatóság tudomására és kérjük, hogy vizsgálják meg, vajjon van-e azokban üldözni való?

Engedményeket hitelveinkből nemcsak, hogy nem fogunk tenni, de szigorúan megkívánjuk, hogy minden adventista éljen azok szerint, amit vall és hisz. Balgaság lenne tétlenül nézni, hogy a hatóság akadályozza gyülekezeteinket idő előtt, csak azért, mert félre vannak felelőnk vezetve. Meg kell mutatnunk, hogy téves utakon járnak, ha üldöznek.

Isten a királyok szívét is a kezében tartja. (Példb. 21, 1.) Miért ne kérjük az Urat, hogy legyen szabad hirdetni az Igét.

Testvérek! Mi honpolgári kötelességeinket híven teljesítjük. Adót fizetünk. Katonáskodunk. Akkor miért ne éljünk jogainkkal is? Miért ne kérjük azt a jogot, hogy Istent szabadon imádhassuk hitünk meggyőződése szerint, amikor az így kedves az Isten előtt? Aki ezt megérti, az velünk együtt imádkozik, dolgozik és győz.

GYÜLEKEZETI ÉLET

A KÖZÉPMAGYAR TERÜLET KONFERENCIAJA ÉS TISZTVISELŐ GYÜLÉSE. F. évi március hó 24—27-ig tartottuk meg konferenciánkat és tisztviselőgyűlésünket a budapesti Kápolnáinkban.

Felejthetetlen és áldással telt órákat töltöttünk ez alkalommal az Úr lábainál. Éreztük valamennyien a Szentlélek munkáját, mert valóban idejében megadott lelki eledelt nyújtott az Úr. Ez alkalommal örömmel üdvözlöttük körünkben a külföldről érkezett k. Ochs D. A. testvérünket, mint a Generálkonferencia Ifjúsági titkárát, úgyszintén a k. Michnay László testvérünket, Uniónk előjáróját, valamint a Középmagyar Terület összes prédikátorait és munkásait. Már az első órán szép számmal jelentek meg testvéreink és barátaink. Szombaton kb. 800-an jöttünk össze, hogy új erővel és a Szentlélekkel töltsön el bennünket az Úr.

Szombaton délután különösen megható volt a prédikátor avatás, amikor a k. Gyarmati Béla és Tóth Gyula testvérünket szentelték fel a prédikatori tisztségre. Testvéreink velünk együtt szívből és szeretettel kívántak áldást az ő felelősségteljes szent szolgálataikra. Meghatott mindenkit az újonnan felszentelt prédikátor testvéreink bizonyágtétele és felajánlása. Nagyon szép volt még a konferenciát befejező esti ifjúsági ünnepély is, mikor különböző gyülekezetekből szolgáltak testvéreink szép számokkal, és Ochs testvérünk tartott lélekemelő és felejthetetlen órát.

A 26. és 27-én tartott tisztviselő gyűlés óráin szintén jelen volt Ochs D. A. testvérünk, a Kiadóhivatal részéről Gyarmati Béla testvér, a Könyvevangélista osztály részéről Tóth Gyula testvér, valamint a konferencián megjelent prédikátorok és nemcsak a helybeli tisztviselőkar, hanem a vidéki gyülekezetek tisztviselői is. Ezen a gyűlésen fontos tevékenységet fejtett ki az Unió Belmisszió titkára Sohlmann Károly testvér. Éreztük valamennyien ezen gyűlésnek fontosságát, tudtuk, hogy gazdag tanácsokban és tárgyalásokban részesít az Úr minket. A tisztviselő óráin különösen megtárgyaltuk a Szombatiskola, Tábea, Ifjúsági és gyermeknevelés fontosságát, hogy ezen intézmények alapos segítségére legyenek népünknek és egykor, mint jól megszervezett és győzedelmesen megharcolt szepültelen gyülekezet állhasson az Úr előtt. Legyen az Úr dicsőítve az elvett áldásokért és tartson meg minket továbbra is szeretetében.

Berghauer I.

KELETMAGYAR TERÜLETI KONFERENCIAK. Zsolt. 140, 1—3. „Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó, hiszen Őt dicsérni gyönyörűséges és illendő dolog! Meggyógyítja a megtört szíveket és bekötözi sebeiket.

Ezen szavak igazságát volt alkalmunk tapasztalni az összes kerületi konferenciákon amelyeket területünkön tarthattunk. Nemcsak szívből dicsérte az Urat minden testvérünk, hanem sok megsebzett szív talált gyógybalzsamot azon szavakban, amelyeket az Úr szolgálain keresztül intézett népéhez. Minden lélekben felmerült az a vágy, az Úrnak még hűségesebben szolgálni és kitarítani az Ő dicsőséges második megjelenéséig.

Eredetileg Sarkadra terveztük márc. 31-től ápr. 2-ig a konferenciát a déli kerület részére. Az egész déli kerületben készültek a kedves testvérek. Végtelenül fájt, sok előkészítés után az utolsó percben közölték velünk, hogy a konferencia megtartásához az engedélyt nem kaphatjuk meg, mivel Sarkad határközség. Így az Úr Békésre vitt bennünket, ahol az imaházban egy kisebb konferenciát, tisztviselő-gyűlést és munkásgyűlést is tartottunk. Ezen az összejövetelen jelen volt a Generálkonferenciától D. A. Ochs atyafi k. feleségével, az Unió részéről Michnay L. és Sohlmann K. testvérek, a Terület részéről Murányi A. atyafi és a déli kerület munkásai.

Április 7—9-ig Debrecenben és Nyiregyházán voltak a kerületi konferenciák. Azért tartottuk meg két helyen, hogy a k. testvérek közül minél többen részesüljenek lelki táplálékban és konferenciai áldásban. Ezt úgy tudtuk megvalósítani, hogy azok a prédikátorok, kik pénteken és szombaton Nyiregyházán szolgáltak, vasárnap Debrecenben voltak, akik pedig szombaton Debrecenben voltak, vasárnap jelentek meg Nyiregyházán. Ezen konferenciákon a már fent megnevezett atyafiakon kívül, jelent volt még Zarka D. a Nyugatmagyar terület előjárója, Tóth Gy. az Unió könyvevangélista osztály vezetője és Roóz A. területünk pénztárosa és Berghauer I. a középmagyar terület előjárója. A konferenciák áldásosan teltek el. Különösen Debrecenben nem maradt szem szárazon, amikor D. A. Ochs testvér áldásos prédikációja után 30 kedves lélek felállt és keresztségre jelentkezett. Reményünk az, hogyha ezen kedves lelkek beépülnek, még ebben az évben 2 gyülekezetünk lesz Debrecenben.

Miskolcon és Kassán április 14—16 voltak a konferenciák. Ugyanúgy két helyen egyszerre, mint a fent megemlített helyen, csak hogy itt Berghauer I. helyett Gyarmati B. a Kiadóhivatal vezetője jelent meg. Ezen konferenciák is áldást hoztak az Úr gyermekei részére. Miskolcon is több kedves lélek jelentkezett a keresztségre, de örömünkre szolgált látni azt is, hogy néhány volt testvérünk keresi az utat vissza az atyai házhoz. Kassán ez volt az első magyar konferencia hosszú évek után. Nemcsak a kassai testvérek örülek, hanem ott voltak Jászmindszent és Aj-

falucska községekből is a k. testvérek. Egy k. testvérnő még Magyarbójt községből is jelen volt, azonkívül a k. telkibányai testvérek jelentek meg itt a konferencián.

Még egy áldásos konferenciánk volt máj. 5—6-ig Kárpátalján: Ilonczán. Ezen konferencián Michnay L., Zarka D. Murányi Á. és Benyovszky A. testvérek szolgáltak a ruszin testvéreknek az Igével. Az ilonczai gyülekezet 93 tagból áll. Megjelentek a környékből is a k. testvérek. A fából 150 személy részére felépített saját imaházuk zsúfolásig megtelt. Az imaháznak a berendezése nagyon egyszerű, de a k. testvérek lelki élete kitűnő. Sok a fiatalság és harmónium hiányában is gyönyörű karénekekkel dicsérték az Urat az istentiszteletek közben. Két testvérünk hibátlanul és gyorsan fordított a prédikátoroknak. A kedves ruszin testvérek csak azt sajnálták, hogy azok az áldásos órák olyan gyorsan teltek el. Testvéreink szegénységük dacára, örömmel gyakoroltak velünk és a többi konferenciái látogatókkal szemben is nagy vendégszeretetet. Az iloncai gyülekezetnek, hogy még többet tehesen az Urért, égető szükség van egy harmóniumra. Reméljük, hogy a következő konferenciáig sikerülni fog őket harmóniummal ellátni.

Az áldásos konferenciánkért legyen az Urnak a neve dicsérve, de köszönetet mondok mindazon prédikátor testvéremnek, munkásnak és testvéremnek, aki az áldás érdekében imádkozott és dolgozott.

Murányi Árpád.

KERÜLETI KONFERENCIA BÉKÉSEN. Március 31.-től április 2.-ig áldásos együttlétünk volt a szomszédos gyülekezetek tagjainak jelenlétben Békésen. Az eredetileg Sarkadon megtartani szándékolt konferenciát az utolsó héten a körülmények miatt Békésre kellett áttenni. Kb. 150—170 testvérünk hallgatta azon értékes tanításokat, melyeket Ochs, Michnay, Sohlmann és Murányi testvéreink tartottak. Ochs testvér, mint a Generálkonferencia ifjúsági osztályának vezetője vasárnap délután az egybegyűlt tisztviselőkhöz szólt és buzdította őket feladatuk komolyabb betöltésére és egyben jó meglátásokat közölt az osztálymunka fejlesztésére. — Áldja meg az Úr ezen együttlét gyümölcseit és tegye állandóvá ez alkalommal tett szent elhatározásainkat.

Albrecht József

A NYUGATMAGYAR TERÜLET KONFERENCIÁINAK ÉS A TISZTVISELŐK GYÜLÉSÉNEK ÖSSZEFOGLALÓ JELENTÉSE. Április hónap a konferenciák hónapja volt, mely időből a Nyugatmagyar Terület számára is jutott 11 nap, amikor is norozatos kerületi konferenciákat tartottunk. Ezen kerületi konferenciák igen áldásosnak bizonyultak a testvériség szempontjából. Vezető testvéreink azt igazolták, kik e konferenciákat meglátogatták, hogy a gyülekezetek nagy örömmel készülődtek ezekre az áldásteljes napokra. Konferenciáink Nyugatmagyar Területen a következő helyeken voltak:

Pécssett és Kaposvárott, mely párhuzamos konferencia volt, április 21—23-ig volt megtartva, mely konferenciára a környékbéli csoportok és egyedülállók voltak meghíva. Pécssett a szombatiskolában kb. ötvenen voltak, Kaposvárott pedig a Koronaszállónak egy termét béreltük, hol barátainkkal együtt 150-en dicsőítettük Istent. Hétköznapok folyamán kedden Szombathelyen, csütörtökön Sopronban és az ezt követő péntek, szombat, vasárnap április 28—30-ig szintén párhuzamos konferenciánk lévén Győrött és Székesfehérvárott, mely konferenciák szintén épp úgy, mint a többiek nagyon áldásosak voltak és testvéreink mindkét helyen szép számmal jelentek meg.

A konferenciákkal kapcsolatban tisztviselőgyűlésünk volt, melyen igen áldásos megbeszélést folytattunk a Generálkonferencia kiküldöttségével Ochs D. A. testvérünkkel, aki egyúttal a Konferenciánkon is résztvett. Örültünk azoknak a jó bibliaóráknak és tanításoknak, melyeket tapasztalataival fűszerezett. Igen áldásos órákat tartott a k. Michnay László testvérünk, Uniónk előljárója. Továbbá vendégként üdvözöltük kerületeinkben a Középmagyar Terület előljáróját a k. Berghauer Imre testvérünket, a Keletmagyar Terület előljáróját Murányi Árpád testvérünket, valamint az Unió részéről a Székesfehérvári konferencián résztvevő Jenik Gyula testvérünk k. feleségével együtt. Nem mulaszthatjuk el megemlíteni, hogy bibliaórákon kívül, a tisztviselő összejöveteleinkben igen fontos tevékenykedést fejtett ki a Belmisszó titkára Sohlmann Károly testvérünk. Továbbá a könnyevangélista osztály részéről Tóth Gyula testvérünk és a Kiadóhivatal részéről pedig Gyarmati Béla testvérünk vett még részt a Nyugatmagyar Terület konferenciáin. Ezenkívül mindegyik kerületi konferencián jelen voltak a kerület vezetői és munkásai, valamint könyvevangélistái.

Igen örültünk azoknak a szombati felajánló óráknak, amidőn barátaink szép számmal jelentkeztek, hogy a közeljövőben az Úrral szövetséget kívánnak kötni. Azon reménnyel fejezem be e cikkemet, hogy ezen kerületi konferenciáink a testvéreink soraiban nagy lelki ébredést fognak eredményezni és ezért ezúton kívánom még egyszer megköszönni kedves vendégeinknek szíves közreműködésüket. Adja Isten, hogy a Nyugatmagyar Terület továbbra is fejlődjön.

Zarka Dénes

KONFERENCIA KAPOSVÁRON. Istennünk kegyelméből, hitmélyítő konferenciánk volt április 21—23-ig. 21-én estefelé már gyülekeztek testvéreink örömmel és mosolygó arcal. Minden irányból érkeztek, vonattal, kocsival, kerékpárral és gyalog.

Szombat reggel a Korona szálló emeleti termében gyülekeztünk, mert imatermünk kicsi volt ahhoz, hogy kb. 150—160 testvért és barátot befogadhatott volna.

Este ifjúsági ünnepély volt, melyen ifjúságunk gazdag programot adott. Az ünnepi

beszédet Murányi testvérünk tartotta áldásunkra.

Ezen ünnepély előtt és utána valamint másnap egész késő estig a Tábea tagjai, élükön Süle Jánosné testvérnőnkkel igen szorgalmasan szolgáltak hideg és meleg ételekkel, a külön teremben.

Vasárnap reggel újból az Ige után vágyódó szívvel gyülekeztünk. Ezen reménységünkben nem is csalódtunk, mert valóban az Úr gazdagon terített a k. vezető testvéreken keresztül.

Az Úr legyen a hála és dicsőség, hogy adta nekünk ezen alkalmat. Kívánságunk az, hogy az Úr áldja meg vezető testvéreinket, hogy minél gyakrabban rendezhessenek hasonló konferenciát és áldja meg k. testvéreinket, hogy a nyert áldás megteremje a maga gyümölcsét.

Debreczeni S.

KONFERENCIA A NYUGATI TERÜLET ÉSZAKI RÉSZÉN. Szép és bensőséges összejöveteleink voltak az északnyugati területünk három gyülekezetében, mert sok áldásban és örömben volt részük a jelenlevő testvéreinknek.

Április 25-én kedden Szombathelyen dacára a hétköznapiaknak, a testvérek mind megjelentek, hogy az Úrnál időzve áldásban és örömben legyen részük. Az egymást felváltó bibliaórák áldásosak és tanulságteljesek voltak. Az esti összejövetelt a Kultúrpalota kis termében tartottuk, ahol Ochs atyafi hirdette az Igét.

A következő konferenciánk április 27-én csütörtökön Sopronban volt. Ezen konferenciánk a testvérek felüdülésére és erősítésére szolgált. Az esti nyilvános előadásunkon Michnay testvérünk hirdette az Igét.

Győrben áldásos konferenciánk volt április 28—30-ig, melyen több gyülekezet volt jelen.

Adja az Úr, hogy a jövőben még több ilyen áldásos összejövetelt tarthassunk.

Szigethy J

KONFERENCIA GYŐRBEN. Jézus mondotta: Ahol ketten vagy hároman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok köztük. (Máté 18, 20.) Nagy összejövetelek alkalmával érzi ezt mindenki, aki csak őszinte vágyakozó szívvel Jézus lábához megy, de érzi az előadó is, a szolgáló, akin keresztül Jézus megnyilatkozik. Ilyenkor a legédesebb érzés tölti el a szíveket: a Szentlélek uramába veszi az üdvösség után vágyódó embert. A Szentlélek forrása, az Úr Jézus bőségesen osztogatja a kegyelmi ajándékokat. Jézus közelléte a gyógyulást jelentette. Azt jelenti most is, Személyes szükség szerint gyógyít ilyenkor mindenkit. Kéréseket hallgat meg. Hosszú szenvedéseknek vet véget és legfőképpen új erőt ad arra a harcra, amiben elesni hősiesen sem szabad, amelyben győzni kell.

A végső idők népe a hitért küzdelmet folytat. Nem csoda tehát, hogy vágyakozik nagyobb erőforrások után. Az Úr Jézus pedig számon tartja népe szükségét. Az Énekek É. 8, 12.-ben

ígéri, hogy szőlőjére, mely reá néz, néki gondja lesz. Így ajándékozta meg a „Nyugat” területen, tehát a Dunántúlon és a hozzá tartozó Felvidéken élő testvéreinket konferenciái összejövetelekkel. Ő indította a vezető testvéreket, hogy 6 kerületi központban konferenciákat tartsanak, név szerint Kaposváron, Pécsen, Szombathelyen, Sopronban, Győrön és Székesfehérváron.

Érdekes újítás tette gazdaggá a konferenciákat. Kettős ígehirdető szolgálat. Ugyanis egy időben két-két helyen voltak konferenciák. Ápr. 21—23-ig Kaposváron és Pécsen, ápr. 28—30-ig pedig Győrben és Székesfehérváron. Az előadó testvérek egy-egy nap szolgálata után felcserélték egymást, ami nem kis fáradságot jelentett, de igen szívesen vállalták érettünk. Szombathelyen ápr. 25-én és Sopronban ápr. 27-én volt ezenkívül egy-egy napos konferencia.

A testvérek egész Dunántúlról jelentős számban vettek részt a konferenciákon. A Felvidékről mindössze hatan, illetőleg a Győrbe később érkező Csizmár prédikátor testvérünkkel heten jöttek el. Nagyon örültünk nekik és ők is, mint kifejezték, nagyon jól érezték magukat.

Hosszú volna felsorolni azt a sok áldásos órát, amelyben helyről-helyre a testvéreknek része volt. Mindamelllett legalább a győri napokról emlékezem meg, hogy ezen keresztül a többi konferenciánk képe is élénk rajzolódik.

Előkészületek: Kis gyülekezeteknek megtiszteltetést jelent egy ott megrendezett konferencia. Zákéus esetéhez hasonlítható nem várt örömet okoz. Zákéust így szólította meg Jézus: „...ma nekem a te házában kell maradnom.” (Luk. 19, 5.) Azonban nagy feladatot is képvisel, ami sokszor megoldhatatlannak látszik. A tanítványokra gondolok, akik örültek, hogy sokan összejöttek egy alkalommal Jézushoz, de amikor a nap hanyatlani kezdett nem tudták mit csináljanak a sok néppel. Hol lesz szállásuk? Mit eszik majd ennyi ember? Tudjuk, hogy miként oldotta meg Jézus a nehézségeket! Mindjárt levonhatjuk a végső következtetést is: hol Jézus jelen, ott megküzdnek nehézségekkel, mert Jézus segít. Ezt tapasztaltuk Győrben. A terem a konferencia részére kicsi lett volt. Jézus tehát kibővítette. Pátogató testvérünk, akitől a gyülekezeti helyiséget béreljük, készséggel átadta saját lakását, mert a Mesternek szüksége volt rá s így kb. 10 méter hosszú teremhez jutottunk. Kaptunk ingyen székeket s egyik vallásos intézmény befogadta vidéki nőtestvéreinket és hogy jutott meleg étel a vidékről jötteknek? Az Úr gondoskodott mindenről és mindenkiről.

A konferencia: Már pénteken délután, a tisztviselő gyűlésen nagy áldást vettünk. Ochs testvérünk megnyerő tanításában figyelmeztetett a kötelesség teljesítés fontosságára, hogy „el ne lovagoljunk az Úr szava előtt.” Azután pedig sok szó esett azokról a tervekről, amelyeket az adventi ifjúság, adventi szülők gyermekeinek megmentésére a Generál Konferencia már régebben lefektetett. Fájó pont volt mind-

ezidáig számunkra gyermekeink majdnem 100%-os elvesztése. A jó útmutatások mindannyiunkat felvillanyoztak. Remélhetjük, hogy ezentúl más-kép lesz.

Este Michnay testvérünk tartotta az első nyilvános órát az „Isteni és ördögi hit” címmel. Áhítatos szívvel hallgatuk. A valódi, az életre vezető hitről szóló tanítása előkészítette a szívek talaját, hogy az egész konferencia bensőséges és hatásaiban maradandó legyen.

A következő nap végtelenül áldott volt. Szombatnap békesség, a mennyei harmónia uralta a gyülekezetet. A testvérek arca sugárzott az örömtől. Élénk szombatiskola után Ochs testvérünk prédikációjában Isten országát egész közel hozta szemeinkhez. Megható életképekkel fejezte be beszédét. Sokan könnyeztünk. Felhívására azután a gyülekezet mint egy test állott fel és bizonyította, hogy „az atyák a fiakkal együtt” szeretnének együtt lenni Isten országában. 18—20 barátkozó lélek emelte fel kezét, hogy szövetséget akar kötni az Úrral. Megindító jelenet után Zarka testvérünkkel könnyörgött az egész gyülekezet az égi áldásért. A bűn bánati ima alatt fel-fel csukló hangok bizonyították népünk alázatosságát és Istent kereső lelkületét.

Délután Murányi testvérünk, majd ismét Michnay testvérünk szólott hozzánk gyönyörű, élményt jelentő tárgyakon keresztül. Michnay testvérünk a Vallásszabadságról beszélt. Megértette velünk, hogy az ígéhirdetés szabadságáért tett lépéseket nem bírálni kell, hanem örülni minden lehetőségnek, mely Isten üzenetét elősegíti.

Szombat befejezésnél Szigeti prédikátor testvér szólott hozzánk és a kedves Csizmár testvér imádkozott.

Este Sohlmann testvér órája következett el. „Visszatérhet-e a sötét középkor” címmel tartotta meg előadását. A nagy számban megjelent vendégek számára a bibliai képekkel átszótt fejtegetés felejtethetetlen marad.

Vasárnapra többeknek el kellett távozniuk. Nem fogyott meg azonban sem a buzgóság, sem pedig az Úr áldása. Az első órában Szigeti testvér szólott a gyülekezethez. Közben megérkezett Berghauer és Gyarmati testvér. A következő órákat ők tartották. Gyarmati testvér magvas, tartalmas óráit élvezettel hallgattuk. Berghauer testvér délutáni órája, melyet a Hit Egyszerűségéről tartott, mindenkit fellelkesített. Este az ő nyilvános előadása zárta be a konferenciát. A tárgy ismét méltó volt a megszívülésre: Az Atya szeretetéről. Ezzel a boldog érzéssel hagytuk el a konferencia helyét, hogy Isten a mi elképzelésünkön felül szeret.

Szépek, értékesek voltak számunkra ezek a konferenciák. Talán a legjobb bírálat az a megnyilatkozás volt, amikor valaki azt mondotta, hogy úgy érezte magát, mintha az apostolok jöttek volna el és egész megújult ezen napok alatt.

A mi jó Istenünk tegye maradandóvá a

lelki áldásokat úgy a testvériség életében, mint a résztvevő vendégek életében. Szemünk vágyódva néz vissza az eltöltött boldog napokra és lelkünk mondogatja: a viszontlátásra!

Delizotti K.

FELVIDKRÓL ÉS A KARPATALJARÓL.
„Egy az Úr, egy a hit, egy a kereszténység.” Az Advent Hírnök ez évi első számában a k. Michnay atyafi első oldalon üdvözli a felvidéki testvéreket és keresztény szeretettel hívja közös munkára egyazon Úrnak szolgálatába. Úgy tapasztaltam, hogy a megemlékezés a felvidéken mindenütt jól eset. Most a felvidéki testvérek nevében ezuton is köszönetet mondok Michnay atyafinak és az egész Magyar Unió testvéri közösségének, akiket Ő képvisel. A sorokból kiérezhető volt magyarországi testvéreink szeretetének melege, biztató intése. Hiszük, hogy imáitokkal is kísértetek a felvidék eseményeit és testvéreitek sorsát.

Sokat írtak az utolsó hónapokban az újságok a Felvidékről. A rádió világgá kürtölte és ismételte a lényegesebb eseményeket, melyek méltán váltották ki minden magyar ember lelkesezését. Aki az advent népet elfogulatlanul szemléli, tudja, hogy az advent nép a legértékesebb és legmegbízhatóbb polgár. Minket nem éri csalódás a mámor után. Mi nem vártunk állandó dédelgetést a honfitársainktól. Mi tudtuk és tudjuk, hogy az igazi hazafiság: munka, kötelességteljesítés, és áldozathozatal.

Az adventisták fejlett jótékony intézményei minden országban beszédes bizonyítéka a mi népünk gyakorlati hazafiságának, a szociális segítség nyújtásnak. Példás életével emeli a nemzet erkölcsi életnívóját. Áldozatos, imádságos életével szolgálja, menti a nemzetet, mint Abraham tette (1. Móz. 20, 7.) Így volt ez 1938 őszén is, amikor mi felvidéki testvérek között börtönt hirdettünk. A szüntelen imát felváltotta az egek ostromlása, hogy adjon az Úr a fejedelmeknek, kormányoknak bölcsességet, hogy népünket kíméljék a vérontástól és a felettébbvaló megpróbáltatásoktól.

Istennek legyen dicsőség, hogy a 250 kárpátaljai testvérnek semmi bántódása se történt és immár neccas imában, de Isten további munkájában is egyesülhetünk veletek a régi magyar hazában, ahol oly nagy feladatok várnak még reánk, amint azok célkitűzéseinkbe is nyilvánvalók. A kedves Murányi testvér közölte is legközelebbi feladatunkat. Ő az, akinek a területe felvidékkel és kárpátaljával megnövekedett a lengyel magyar határig, de oly arányban növekedett meg a gondja is, amelyet szeretettel hordoz, mint azt az Advent Hírnök utolsó számában megírta. Ha tehát szemeimet a „hegyre emelem”, ahonnan jött mindig az én segítségem, és minél felebb jut az ember, annál jobban látja, hogy valóban körülveszi az Úr az Ő népét és letekint a Kárpátok bérceiről az alföldi szép nagy rónaságra, akkor érzi, hogy egy az Úr. Ezt akarom bizonyítani néhány felvidéki testvér élettapas-

talatának leírásával. Még a kicsinyhíthű kétkedőket is meggyőzi arról, hogy Istené ez a mű és Isten körülveszi az Ő népét.

Lengyel András az érsekújvári gyülekezet tagja. Az ő megtérését a piavéi fronton kell kezdeni. 1918. június 23-át írtak. Egy hete dühöngött a piavéi offenzíva. Az ágyúk tömege, a robbanó anyagok őrzöngve ontották a halált. A huszárok roppant éheztek. Lengyel András ki-tüntetett szakasz parancsnok azon gondolkozott, hogyan adjon embereinek menázsit; senkisémet mert a tűzvonalból kimozdulni, se bejönni. Ő segíteni akart az éhezőkön. Elindult hát néhány emberrel, hogy behozza a konyhát bajtársainak, akinek soha többé nem látott. Amit utoljára látott, az egy akna volt, amely lomhán forgott a levegőben, de elkerülhetetlenül jött feléje... óriási robbanás. A budapesti kórházban tudta meg, hogy mindkét szemére megvakult. A sok sebből vérző huszárt édes anyja se ösmerte meg. De Isten úgy végezte, hogy ne haljon meg, amíg művét el nem végzi rajta. Az adventista testvérek Lengyel Andrásához is eljutnak a Hadi gondozott Vakok Intézetébe. Az ő szeméit is nyitogatták az evangélium gyógyító balzsamát. Egyik adventista testvér egy vakírásos Máté evangéliumát ajándékoz Lengyel Andrásnak, aki haza hozta a felvidékre a „Mátyus földre”. Vig János könyvevangélistát az Úr oda vezette, hogy megöntözze a magot, amelyet a budapesti testvérek elvetettek. Könyvet adott el neki és nekem, az akkor Pozsonyba dolgozó biblia munkásnak, leadta a címet. Isten segítségével megnyitottak Lengyel András szeméit az evangélium világosságánál. Meglátta, hogy egy az Úr, aki Őrajta is segít, hisz egész háza népével, meg lett keresztelve feleségével és hőslékű sógornéjával: Anti Margittal. Lengyel testvér ma oszlopos tagja a gyülekezetnek. Apostoli buzgósággal dolgozik évek óta ösmerősök, rokonok között. Bizonyoságot tesz Krisztus Urunk hatalmáról és eljövételéről, sőt annak dacára, hogy fizikai vak-sága gátolja, minden misszió-hadjáratból példásan kiveszi a részét, 3—4-szeres célokat szokott elérni minden biztatás nélkül. Eltek-e még drága budapesti Testvérek akik abban az időben a vakokat vigasztaltátok? Él-e az a testvérnő, aki a vakírásos bibliát ajándékozta neki? Ha igen, akkor írjatok neki. címe: Lengyel András Komárom, Sugár u. 27. hadirokkant vak.

Bernát János fogoly katona, azért szólt, mert hitt. Az oroszországi Rozdolnai fogolytáborban is bebizonyosodott, hogy az evangélium „nincsen bilincsekbe verve”. Az orosz fogság rab katonája apostoli buzgósággal hirdette az evangéliumot hosszú éveken át, vigasztalta fogoly társait. Ott ahol már mindenki csak magával törődik, Bernát János fogoly társaival törődik. Az élet Igéjét adja kinek-kinek saját anyanyelvén. Mint valami reformátor, a próféciát magyarázza költői lélekkel fáradhatatlanul. Bizonyította áldozatos életével, hogy Isten igaz szolgálói nem a zsoldért szolgálnak, hanem Isten és emberek

iránti szeretetből. Egyik tanítványa a keresztény boldog reménységgel írja a fogságból a Garam völgyi kis faluba életépárjának: „Ha pedig hazajövök, Krisztus evangéliumának teljességével jövök.” Ez sikerült is. Itthon mint híthű jó magyar református megpróbálta, hogy feltámassza a falusiak hitét. De helyette elnyerte Isten gyermekeinek első örökségét: „Gyűlöletesek lesztek mindenek előtt az En nevemért.” Ekkor lemondott a községi bíróságról és egyházi tisztségéről. Egész házanépével megtért, apostoli buzgósággal volt nekem segítségemre az Ige szolgálatában éjjel és nappal. Most 26 tagból áll a házában levő gyülekezet, amelynek ő pásztora.

Idős Kulcsár János (Nagyod) apostolkodásáról sokat tudnak. Az atyafi 60 év körül jár. Az utóbbi időben gyengélkedik. Imádkozunk érte mindnyájan, akik ismerjük és becsüljük, hogy még soká álljon ez az oszlop az Isten egyházában. Kedves fia, mint tisztségek viselője, fáradozik a gyülekezet jólétében. Veje, aki az idős atyafinak gyümölcse, Léva városában tekintetik oszlopnak.

Ime a hit... Egy a hit munkája Szibériától a Garam völgyéig. Az evangélium hirdettetik a hívők által az egész világon bizonyosággal minden népnek. Imádkozunk, hogy megértsük Isten eme iskoláit és az előttünk álló vizsgákra el készüljünk, felösmervén a legnagyobb bajban is Isten útjait, s hittel tanuljuk meg azt javunkra fordítani.

A mellékelt fénykép kedves testvérek kereszttségét ábrázolja. A Pereden lakó testvéreknek felejthetetlen emléke lesz ez. Sohasem látam oly nagy erővel megnyilatkozni Isten kegyelmét. Tyukos, Kádár, Szutyányi testvérek komoly emberek, akik tudják, hogy mit fogadtak el. A megpróbáltatások tüzet, már előzőleg és imételten át élték. Sokat szenvedtek ezen hű testvérek.

Mikor megkeresztelkedtek, olyan üldözés tört ki, hogy a bátor testvérek is megijedtek. (Még nem láttak tüzzel való kereszttséget s most

Alámentkezés Pereden. Felső sorban bal oldalon + -el jelölve Lengyel András testvérünk, a vak misszionárius.

magukon kellett tapasztalni, Máté 3, 11. 12.) Igen! Aki az igazi élő Krisztust fogadja be, az a tüzet fogadja be. Mi a tűz? Erő! amely kicsibe kezdődik, de félelmes naggyá nő. A mennyből jött, Krisztus hozta, hogy égessen. Égjen el, aminek el kell égni. És ha még most is ég a tűz kedves prédikátor testvérek, ne féljete! Krisztus nem hagy égni olyan tüzet, amely ártalmas volna az övéinek, háza népének.

Befejezésül kérem a testvéreket az összefogásra, különösen Kárpátalja támogatására, amelynek szegénysége nagy. Az is egy segítség, ha iparos testvéreink tanoncokat akarnak felvenni, írának nekem. Több testvér adná a felvidékről a fiát tanoncnak olyan helyre, ahol az igazságban nevelkednék. Olyan is van, aki mezőgazdasági munkára menne azon célból, hogy magyarul tanuljon. A cím: Benyovszky András, Ungvár, Kálvária u. 2699.

Benyovszky András

FELVIDÉKI GYÜLEKEZETEK KELETÉN.

Keleti területhez a szlovák-magyar határkiigazítás és Ruszinszko visszacsatolása után a következő gyülekezetek kerültek vissza: Ruszinszko-ban Ilonca 93, és Gyertyánliget 9 taggal. Kassa mellett: Jászómindzent 17, és Ajfalucska 10 taggal. Azonkívül hozzánk tartozik még néhány egyedülálló testvér is, akik a munkácsi és ungvári gyülekezetek tagjai. Szeretettel üdvözljük a Kedves Testvéreket! Adja az Úr, hogy hí tagjai legyetek a közösségnek és hogy együttes szívvel és igazi szeretettel építhessük az Úrnak országát ott, ahová az Úr bennünket állított.

Murányi Árpád.

JÓLÉTI MUNKA BUDAPEST „A” GYÜLEKEZETÉBEN. A napok, amelyben élünk, mindjobban készítenek bennünket cselekvésre. Előttünk lejátszódó események hívják ki, keletik életre bennünk a jóléti munka fontosságát. Az Úr népe érzi, hogy a cselekvés ideje elérkezett. Vágyik Mesterét bemutatni a jóléti munka által is a világosság után vágyakozó embertársainak.

Habár sokszor bizonyosságát adták testvéreink áldozatkészségüknek a jóléti ünnepélyek alkalmával, mikor fáradhatatlan munkájukkal, adományaikkal hozzájárultak az ünnepély eredményéhez, mégis szükségesnek láttuk a jóléti munkát mindenki számára lehetővé és állandóvá tenni. Elhatározásunk után így szerveztük meg a „dolgozók,” „pártolókat,” „eladók” és „gyűjtők” csoportjait. A dolgozó tagok hetenként egyszer összejönnek munkára. Ki mihez ért, vagy új dolgot tanulva, dolgozik. Gépvarrás, kézimunka, horgolás, vasalás, tépés stb. A pártoló tagok adakozásaikkal járulnak hozzá havonként. Az eladók csoportja pedig értékesíti a dolgozók által elkészített munkákat. A gyűjtő tagok használt ruhákat gyűjtöttek az őszi segélyhez. Így gyülekezetünk minden tagja munkát talál, lehetőség és képessége szerint. Ezen munka által tudtunk öreg testvéreinknek — akik az otthonban vannak — közel ezer pengővel segítségükre lenni, Azonkívül gyülekezetünkben is hatszáz

pengő értékű élelmiszert, pénzsegélyt oszthatunk 2 alkalommal.

A legutóbbi jóléti ünnepélyünkre is melyet az „öregék otthona” javára rendeztünk — készséggel és örömmel gyűltek össze testvéreink, munkájukat és áldozatukat hozva. Vendégeink a termet megtöltve hallgatták a felemelő ének, szavaltat és zeneszámokat. Végül Isten ígéjéből vendégeink oly meggyőződéssel távoztak, hogy az Úr gyakorlati keresztények által végezhető áldásosan a dicső munkát, melyet Jézusunk oly áldástudóan végzett. Az erkölcsi áldás mellé adott az Úr ez alkalommal anyagit is. 300 pengő hasznunk volt az Öregék Otthona javára. Testvéreink áldozatkészsége meghozta ez alkalommal is a maga gyülmöcsét.

Szabó Józsefné

„IGYEKEZZETEK A VÁROSNAK JÓLÉTÉN...” Fenti szövegben (Jer. 29, 7.) az Úr egy oly irányú jóléti kötelességünket mutatja be, amellyel tartozunk annak a városnak, községnek, falunak, amelyben lakunk. Az Úr segítségével és az Ő dicsőségére, mint a békéscsabai gyülekezet igyekszünk ezen isteni felhívásnak eleget tenni olyképpen, hogy a bizonyos időnként megindított városi szegénygondozói és nyomoronyhító akcióban részt veszünk. Így pl. karácsonykor tábeánk kb. 100 drb férfi és női felső és alsó ruhának a megvarrását vállalta, amelyhez a város tisztán csak a ruha és fehéreneműanyagot adta. Továbbá részt vesznek tagjaink közül kilencen az úgynevezett „Norma-gyűjtés”ben is, amely abban áll, hogy a várostól kiosztott Norma-könyvecskékkel elmegyünk minden hónapban azokhoz az egyénekhez, akik havonta egy bizonyos összeget ajánlottak fel a városi szegények támogatására. A felajánlott összeget összegyűjtve és feljegyezve felvisszük a Szegényügyi Hivatalhoz. Ezen munkáért illetékes helyeken nemcsak a jóléti. hanem vallási tevékenységünket is megbecsülik és valóban élvezük fenti szövegben ígért áldásokat: „Mert annak jóléte lesz a ti jóléteketek.”

Albrecht József

ANGOL-MAGYAR MENYEGZŐ BUDAPESTEN. Július 1-én tartotta kápolnánkban a tengerészkapitányból prédikátorra előlépett testvérünk: Thomas Lenard Gillett, menyegzőjét Szeyffert Gizella testvérnőnkkel, Veszelyovszky Gyula testvér neveltárával. A nemes egyszerűséggel öltözött mátkapárt a fehér virágokkal díszített kápolnában az egybegyűltek szeretete fogadta.

Katona Sándor testvér megnyitó imája után Sohmann Károly testvérünk ünnepi beszédet mondott az apostoli intelmek alapján. A házastársi kölcsönös kijelentések elhangzása után az áldáskérés a leborult házaspárra Berghauer Imre testvér könyörögte el. Az öröm és az Urat dicsőítő könnyek áradata pergett a testvérek szeméből, mikor annak bizonyosságát hallottuk, hogy Isten meghallgatja a hívó anya imáját. Dicsőség az Úrnak!

A vattai Öregek Otthona főhomlokzati oldaláról nézve, elől a Vitézi Széknek adományozott lakás ajtaja.

A fejedelmi épület 20-30 méter magas fenyőfák között.

VATTA MÁSOK SZEMÉBEN. „Az elmúlt napokban egy 82 éves úrnő látogatott meg. Remegő kézzel nyitotta ki kezításkáját és abból névjegyet vett elő. A névjegyen a következő sorok voltak: „Igen tisztelt Prédikátor Úr! Bojtárné Önagysága említette 2 héttel ezelőtt, hogy a városi 3 hely közül egyik megüresedik Vattán. Már ekkor jeleztem, hogy Szabó Bélánét ohajtom Vattára küldeni, aki elszegényedett miskolci úriasszony és családi viszonyai miatt is valóságos megváltás lesz részére, ha ebbe a földi paradicsomba juthat. Kérem, hogy őt tájékoztatni szíveskedjék és elintézni, hogy mielőbb kimehessen Vattára.”

1939 márc. 16.

Szíves üdvözlettel.

Dr. Máday

Miskolc thj. város tanácsnoka.

Senki sem kételkedett közülünk abban, hogy

a Szeretetház alapítása Isten akarata volt, mégis az ilyen vélemények megerősítik azt. Szeretném, ha azok a testvérek, akik még nem sokat tettek a szeretetház érdekében, látnák maguk előtt azt a 82 éves úrnőt. Nincs senki, aki róla gondotviselne. Könnyes szemmel mondotta nekem: „Ha a jó Isten nem küld segítséget jószívű emberek által, akkor 82 éves koromban az utcára kerülök. Mi lesz velem én Istenem stb.” Abban a szegény öreg nőben is egy felebarátunkat láttam, akit az ördög megsebesített és ott hagyott az út mellett tönkretéve és mindenből kifosztva. Ő is várta az irgalmas segítőt. Oh, vajha nem látna soha senki az adventi népben papot vagy levitát, aki őt elkerüli és tovább megy. Hogyan tudnánk a sok szegényen segíteni? Csakis úgy, ha szeretetházunkat még jobban ki fogjuk építeni a havonkénti adakozásokból. Tegyen az Úr bennünket irgalmas samaritánusokká! M. Á.

„HOGY TI ELMENJETEK ÉS GYÜMÖLCSÖT TEREMJETEK.” A rákoscsabai testvéreink régóta tervbevétték, hogy egy ifjúsági ünnepélyre Budapest „A” gyülekezetéből meghívják ifjú tagokat vendégszereplésre. Így történt az, hogy f. év április hó 10-én szép tavaszi napfény nem csak a fák rügyeit nyitotta meg, hanem a szeretetteljes meghívásra szíveinket is és nem sajnálva fáradságot és költséget: útra indultunk. Az „A” gyülekezetből 15-en mentünk, a „B” gyülekezetből 2, a „D”-ből 1 és Felsőögdéről ketten csatlakoztak hozzánk, hogy áldozatkész szeretetükkel újból kimutassák az Úr iránti ragaszkodásukat és szeretetüket. Célja e kis csapatnak a tavaszi napfényben az volt, hogy Isten Igazságának legnagyobb fényét és melegét eljuttasson Rákoscsaba községben élő embertársainknak.

Énekelve, vidáman érkeztünk meg, ahol testvéreink vártak. Első utunk a gyülekezet volt, hogy megköszönjük szolgálatunkat és kérjük a mennyei áldást egésznapig együttlétünkre. Reggeltől délutánig a k. Szokolay, Wittmayer és Litkei testvéreknél voltunk. Kint a virágos fák közelében az ifjak szíve annyira megtelt lelkesedéssel, hogy Istent dicsőítve tartottak előadást. Délután bejöttünk a faluba, hogy esti ünnepélyünkre az előkészületeket megtegyük. Néhány testvérünk elment a község lakóihoz hívogatni, a másik csapat szerepével elkészült, a harmadik fohászzkodott az Úrhoz azért, hogy a meghívott lelkek eljőjenek és áldott legyen az ünnepély megtartása. Az Úr meghallgatta imáinkat, s a terem szépen megtelt, sőt még az előszobában is voltak. Ünnepélyünk programja meghatározható számokból állott: szép énekek, költemények, ének szülő, úgy hogy, amikor alulírott szöveg az Isten Ígétéből, hallgatóink a nagyobb része könnyeken keresztül hallgatta a Szent Ígét. Éreztük valamennyien az Úr áldását. Előadás után többen hozzám jöttek, de egy lélek, aki először jött gyülekezetünkbe különös szeretettel és könnyes szemekkel kérdezte, hogy mikor lesz ismét előadás, hogy eljöhessen. Legyen dicsőség az Úrnak!

Aldja meg a jó Isten rákoscsabai testvéreinket, kik szeretettel hívtak bennünket, de áldja a résztvevő ifjú testvéreket is, akik a címszöveget megszívelve, lélekkel vettek részt ezen ünnepélyen, hogy gyümölcsöt teremjenek. Vajha ezen áldott napokban megtennék mindent, hogy Isten Ígétével jó gyümölcsöt teremnének az örökélet számára, melyre segítsen meg minket az Úr. Amen.

Sztodola Mária.

OROSHÁZA.

„Kik az Úrban bíznak, erejük megújul...” Ez az ígéret biztatta az orosházi ifjúsági csoport tagjait is. Tagszám szerinti bár kevesen, de nagy hittel Jézusban, imádkozó szívvel készülődtünk pünkösdkor ünnepély megtartására. Szorgalmas tanulás után elérkezett az ünnepély ideje, s személyes hívogatásra egyenként és csoportosan jöttek közelebről-távolabbról gyülekezeti helyiségünkbe. Volt közöttük, ki nem sajnált 5—10

kilométert is gyalog megtenni, hogy az Ígét hallhassa. Mindnyájan örömmel kezdtük meg ünnepélyünket. Enekszámok, költemények, hatásos párbeszéd tette változatossá az estét, s tett bizonyosságot hitünkről az élénken figyelő közönség előtt. Az ünnepi beszéd megtartására a k. Albrecht atyafi jött át Bcsabáról. Hisszük, hogy mindazok, kik jelen voltak s anyagilag is támogatták törekvéseinket, tovább igyekeznek a keskeny úton haladni, mely az örökéletre vezet mindnyájunkat.

Silló Ilona ifj. vezető.

KERESZTSÉG BUDAPESTEN. Az első negyedévi keresztséget április hó 9-én husvét vasárnap délután tartottuk meg a kápolnában. A budapesti és környékbeli gyülekezetekből érkezett testvéreink és vendégeink teljesen megtöltötték a termet úgyannyira, hogy még a karzatra is jutottak sokan. A megnyitó ének, ima és karének elhangzása után Veszelyovszky Gyula testvér hatásos beszédben vázolta a Szentírás alapján, hogy a felnőttek alámerítése Jézus Krisztus rendelte szerint ma is érvényben van. A hallgatóságnak ezen bizonyosságok iránt tanúsított nagy figyelméből azt a következtetést vontuk le, hogy jó és maradandó hatást gyakorolt az összes jelenlévőkre. A keresztséget ez alkalommal alulírott hajtotta végre, amikor is 30 kedves új testvérünk kívánta levetkőzni az ő embert és felöltözni az új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben Ezen áldásos és ünnepélyes együttlét után azzal a jó és boldog reménnyel távoztunk el valamennyien, hogy a következő negyedben is hasonló eredmény követi hűségesebb testvéreink és munkásaink fáradozását a lélekmentés terén. Az Úr Jézust kérjük, hogy adja meg ehhez, az ő segítő kegyelmét.

Szabó J.

KERESZTSÉGEK GYÖRÖTT. Az elmúlt félévben két alkalommal heten keresztkeltek meg. Egy lélek a komáromi, egy a bonyi és öt lélek a győri gyülekezet taglétszámát növelte. Mindnyájunk öröme az, ha az Úr a gyülekezeteket üdvözülendőkkel szaporítja. Szeretettel köszöntjük új testvéreinket. Az Úr tartsa meg őket mindörökké!

Delizotti Károly

MENYEGZŐI ÜNNEPÉLY BUDAPESTEN. Folyó év május 7-én vasárnap délután 5 órakor áldásos és felemelő ünnepély keretében tartották meg házassági egybekelésüket Rókás Lajos és Meilinger Anna budapesti testvéreink a kápolnában. A sok szép virággal gondosan feldíszített terem ezúttal is zsúfolásig megtelt testvérekkel és vendégekkel. A hatásos karénekek és költemények elhangzása után Sohlmann Károly prédikátor testvérünk Isten ígéje alapján adta meg a komoly figyelmeztetéseket és jó tanácsokat a házastársaknak. Ez alkalommal nemcsak az új házaspár, de mi idősebb házaspár is levontuk a tanulságot arra nézve, hogy milyen tökéletes egységben, egyetértésben és szeretetben kell élni Isten gyermekeinek a há-

zasságban. Az ünnepély végeztével az új házaspárt úgy a rokonok, mint a testvérek, valamint a vendégek sokasága, a jókívánságok özönével árasztotta el. Közösségünk még egyszer sok áldást, békességet és boldogságot kíván útjukra.
Szabó J.

HALÁLOZÁS

SKULTÉTY ICA

Tavaszb-ébredés volt. 1939. március huszonehetet írtak. Jelentkezett a kikeleti hóvirág.

Csak a kedves testvérnőnk nem ébredt. Elaludt az Úrban. Még tavaly elment Vattára súlyos betegen gyógyulást keresni. Ott az öregek és betegek között ragyogott fel még egyszer teljes fényességében lelki szépségének minden bája. Csak így nevezték: az Otthon angyala. Amíg jártányi ereje engedte: ő a súlyos beteg ápolta, vigasztalta a többieket ágyuknál és írta helyettük a leveleket. Amíg bírta, magaköré gyűjtötte a község gyermekeit és különösen szombatonvasárnap tanította azokat Krisztus szeretetéről.

Képességekkel megáldott gyermeke volt szüleinek és hűséges menyasszonya annak az ifjúnak, aki őt oly nagyon szerette.

Budapesten és Miskolcon tudtunk súlyos betegségéről, mégis megrendített a halálhír, mert hiányozni fog körünkből. Mindenki virágot akart küldeni végső üdvözléssel, de szíve szeretetének imádság-virágait mindenünnen odaküldték a ravatalához.

Zord, szeles, hideg esős idő volt, mikor érkezett a gyászszertartás órája. Tódult a nép az egész faluból. Jöttek a szülők leróni hálájukat, amiért gyermekeiket nyáron át tanította. A kastély hatalmas előcsarnokában és lépcsőházában zokogva hallgatta a falu lakossága az adventi énekeket és imákat. Mikor pedig a bizonyágtevő ígema gyarázat hangzott fel, mely az Énekek Éneke szavai köré fonódott: „Szóla az én szerelmesem: kelj fel én mátkám, én szépem és jöszte hozzám!” — és hallották az idegenek, hogy a hívő lélek a mi Urunk Jézusunknak menyasszonya és a vőlegény nemsokára eljön, akkor dicsőítették Istent, aki a vigasztalásnak örök evangéliumát adja a hívő léleknek.

Utána elindult a gyászmenet a temetőbe. Zuhogott a hideg eső. Mégis a sokaság tisztelet

tel kitarított és követte a koporsót vívő kocsit. A temetőben Porcsin Imre testvér rövid búcsúzóját rendületlen nyugalommal hallgatta mindenki. Este lett, mire ott hagytuk a virágos sírt.

Most alszik ő, aki teljes szívből kereste az Urat, aki gyönyörködött Isten Ígétében, aki várta Krisztust és akihez ama napon eljön a mennyei Vőlegény.
Veszalovszky Gy.

VATTA: 1939. ápr. 21-én 66. életében halt meg első öreg testvérnőnk Horváth Vendelné, ki 6 hónapos betegsége alatt az összes fájdalmakat teljes megadással viselte. 15 éve, hogy az Úr népe közösségének tagja. Különös gondja volt mindig a könyvevangélista testvérekre. Nála meleg otthont találtak. A temetésen Vatta község lakossága is megjelent. Gyászistentiszteletkor az öreg testvérek énekeltek, kikkel együtt azzal a reménnyel adtuk vissza testvérnőnk az anyaföldnek, hogy az Úr országában Isten kegyelméből örökre együtt leszünk.

Molnár Gyula

GYULAVÁRI: Magyar Józsefné testvérnőnk 1938. július 6-án hosszú és türelmes szenvedés után a feltámadás reményességében az Úrban csendesesen elaludt. Emlékét a gyülekezet szeretettel őrzi.

GYULA: Folyó év február 12-én az Úr hosszú és kemény szenvedés után lezárta a mi kedves Vass Józsefné testvérnőnk életét. Súlyos próbájában sohasem panaszkodott. Erős hite és csendes élete példa marad mindnyájunknak. — Ugyanazon a napon halt meg néhány napi szenvedés után barátnője Kolozi Mihályné testvérnőnk. A feltámadás reményében búcsúzott el mindkét testvértől a gyülekezet.

Lenk Lajos

DOMBIRATOS: Hosszú betegség után március 9-én 65 éves korában az Úrban elhunyt özv. Domonkos Károlyné testvérnő, aki 10 évig volt tagja a gyülekezetnek. — Mivel ez volt az első adventista temetés a faluban, így sokan jelentek meg és hallgatták a feltámadás boldog reményességéről szóló üzenetet.

ÚJKÍGYÓS: Krisztusban megadással viselt szenvedés után április 11-én halt meg az Úrban 80 éves korában Szabó József atyánkfia. 10 évig volt hűséges és áldozatkész tagja a békéscsabai, majd később az újkígyósi gyülekezetnek. Reményünk, hogy az első feltámadáskor viszontlátjuk őt is.
Albrecht József

Rovatvezető: Bajor László

Az Úr Jézus családfája

Jákob gyermekeinek nevükkel, és történetükkel tisztában vagyunk. Foglalkozzunk a legfontosabb családfának, az Úr Jézus családfájának tanulmányozásával. Máté 1, 2—16 és Luk. 3, 23—38. Mindjárt első tekintetre feltűnik, hogy a család leírásában ellentét van. Dávidig ugyan tökéletesen megegyeznek a szent írók, de utána nem. Máté evangélista Salamon leszármazottjának, Lukács pedig Dávid egy másik fiának, Náthán leszármazottjaként tünteti fel az Úr Jézust. Innen azután teljességgel eltér a két család. Egyedül csak Salathiel és Zorobábel nevei fedezhetők fel mindkét nemzetségi táblázatban. Még József atyja gyanánt is más és más név szerepel. Máténál: Jákob, Lukácsnál: Héli.

Ezen tévedésnek látszó és sokak számára érthetetlen dolognak igen egyszerű a nyitja. Máté, aki a zsidók számára írta az evangéliumot (úgy értve, hogy a zsidó hallgatóság lelkülete szempontjából mutatta be inkább az eseményeket), szükségesnek látta, hogy férfi ágon vezesse le Dávidtól kezdve Jézus nemzetségét s így nevelőatyjának, vagyis a zsidó törvények és szokások szerinti atyjának családfáját írja le. Lukács pedig a római gondolkodásmódnak megfelelően, (a pogány világot elérni tartva szem előtt), Mária leszármazási tábláját közli, hiszen valóságban az Úr Jézus egyedül csak Máriának gyermeke volt. Mivel azonban Mária atyjának: Hélinek, fiúgyermeke nem volt, úgy Józsefet fogadta gyermekévé, ki rokonának, Jákobnak volt a fia. Salathiel és Zorobábel név mindkét táblázatban szerepel és pedig ebben a sorrendben. Ez semmiesetre sem azonos névhasználat, hanem mivel a babiloni fogságban Jekoniásnak, Josiás fiának leszármazottja, vagy legalább is fiúgyermeke nem volt, így Salathielt, Néri fiát, vagyis

közeli rokonát fogadta fiává. Zorobábel gyermekeiben ismét ketté válik a család.

A Máté evangéliuma szerinti család neveinek jelentősége:

Fares: szakadás, *Esrom*: ismeretlen, *Arám*: magas, *Aminadab*: nagylelkű nép, *Naáson*: kigyócska, *Sálmon*: békés, *Boáz*: erős, *Obed*: szolga, *Isai*: én férfiam (*Jesse*: van nekem), *Dávid*: kedves, *Salamon*: békességes, *Roboám*: nép kiterjesztője, *Abijah*: Jehova atyám, *Asa*: gyógyító, *Jozafát*: Jehova ítélt, *Jorám*: Jehova fenséges, *Uzziás*: Jehova az eröm, *Joathan*: Jehova tökéletes, *Akház*: az Úr megragadott, *Ezékiás*: Jehova az erősségem, *Manassé*: elfelejtés, *Amon*: nép, *Josiás*: Jehova védelmezi, *Jekoniás*: Jehova rendeltje, *Salathiel(?) Zorobábel*: bábeli sarj, *Abiud*: atyám fenséges, *Eliakim*: Isten feltámasztja, *Azor*: segítő, *Sádok*: igazságos, *Akim*: testvér, bátyj, *Eliud*: Istennek hála, *Eleázar*: Isten segédeme, *Matthan*: Jehova ajándéka, *Jákob*: gáncsoló, *József*: szaporítsa (adjon hozzá!). Idáig van az egyik család. A másikkal nem fogunk részletesen foglalkozni. Tagjai nem játszottak olyan szerepet Izrael történelmében, mint ezek. Mária családfájában Dávid után Náthán jön, neve annyit jelent: adott, *Mattata*: az Úr ajándéka. Mária atyja *Héli*, nevének jelentősége: áldozás. Nem érdektelen számunkra *Mária* neve, ami annyit jelent, mint felmagasztaltatott.

Jézus, Sirakh fia. Ezen néven ismerjük a Vulgata egyik apokrif iratának szerzőjét. Teljes neve: Jesua ben Simon, ben Eleázár, ben Szira. Igen figyelemre méltó a könyve. Bölcs mondásokat, vallásos mély tanításokat tartalmaz.

SZOMBATISKOLA

1939. július 1.

AZ ADVENTMISSZIÓ KELET- ÉS NYUGAT- AFRIKÁBAN.

Irányítsuk tekintetünket ma a kelet- és nyugatafrikai misszióterületekre. Ez az óriási földrész sok-sokezer négyzetmérföldet számol és az Atlanti óceán nyugati partjaitól egészen az Indai-óceán keleti partjáig terjed. Az ott folyó missziómunka az északeurópai osztály vezetése alatt áll.

Ezen a területen több, mint 57 millió ember él. És ezek közül igen kevesen hallottak az üdvözítő üzenetről. Pedig tudjuk, hogy a pogányok is teremtményei az Istennek. Az Isten az ő megszületett Fiát mindenkiért odaáldozta: a pogányokért is. És azon a területen, a tengernyi nép közül oly kevesen tudnak Krisztus szeretetéből hozott nagy áldozatáról. Keveset hallottak az Isten üdvözítő kegyelméről.

Ernyedetlen munkaszorgalom és kemény kitartás után azt jelenthetjük csupán, hogy az összlakosság kétharmada között dolgozunk. Az Úr pedig azt parancsolja, hogy a fennmaradt egyharmadrésznek, mintegy 20 millió embernek sűrűn vigyük a megváltást, üdvösséget hozó, evangéliumi üzenetet. E nagy feladat előtt, aránylag kevés eszközzel rendelkező, kicsiny, hívő sereg áll. A munkát el kell végeznünk. Az Isten így akarja. Ha pedig Ő akarja, tudjuk: az egész világon élő hívők nagy serege támogatni fog bennünket s így bizakodva gyűjtjük meg az Evangélium fátylóját. — Mindenekelőtt munkásokra és tanítókra van szükségünk. Jó iskolák és képzett tanítók kellene Afrikában, akik segítői és vezetői lesznek az ottani műnek.

Az 1937. munkaévről 1688 lélek megnyerését jelenthetjük. Ez a legmagasabb eredmény, amit Istenünk jóakaratóból eddig ezen a területen értünk. Bibliatanfolyamainkat ezidőszere kerek 40.000 lélek látogatja. Így áldja meg az Úr, szolgálóinak hűségének fáradozását.

1939. július 8.

A KISIK KÖZÖTT.

A Viktóriától keletre fekszik, kb. 50 angol mérföldnyire a Kenya-terület (Keletafrika), amelyen a kifik sajtóságas népe él. Az Úr gazdagon megáldotta munkánkat e nép között. Legutóbbi területi összejövetelünkön is, a 100.000 főt számloló kifik közül, mintegy 5000-en voltak jelen. Ezen a területen jó iskoláink és tekintélyes tanítóink vannak, ami azért is örvendetes, mert műünk e helyen még elég fiatal.

Május havában új evangélizáló hadjáratot terveztünk. Láttatok volna csak, milyen örömmel és lelkesedéssel vették ki részüket a bennszülöt-

tek a munkából! A fekete evangélisták különös szorgalommal és szeretettel fogtak munkához, hogy az Evangélium üzenetét törzsük népének vigyék. Van olyan gyülekezetünk, amelynek 172 megkeresztelt kifi tagja van. És ezek közül egy sem vonta ki magát a munka alól! Fáradságot nem ismerve kerestek fel minden falut, minden telepítvényt. Férfiak, nők, sőt még a gyermekek is örömmel hagyták el kunyhóikat, kimentek a hegyvidékre, hogy az Evangélium üzenetét ott hirdessék. Az ő odaadó fáradozásuk eredménye az, hogy 300 felnőttet és 142 gyermeket nyertek meg anynyira, hogy azok egy része kereszttelendő osztályunkat, mások meg bibliatanfolyamunkat látogatják.

Egyetlen gyülekezet munkája után 10 bibliatanfolyamot és bibliaosztályt alapíthattunk. A kápolnánk egyszerre túlkicsiny lett, mert látogatóink száma megnövekedett. De ezen könnyen segítünk. A gyülekezeteket a szabadban, egy néhány óriási fa árnyékában tartjuk meg. Legutóbbi tábor-gyülekezetünkön több mint 50 új hívő volt jelen.

Ennek a területnek egy másik evangélistája is igen jó eredményről tesz jelentést. Azt írja, hogy az épített falak nem fogadhatják be a látogatók és érdeklődők sokaságát. Azon a vidéken 8 új iskolát alapítottunk 200 taggal. Ezekben az iskolákban 19 tanító dolgozik fáradhatatlanul.

Benszülött prédikátorunk azt jelenti, hogy a Hármass Angyali Üzenet gyorsan terjed ott. Diadal úton fut, s ebben a futásában senki és semmi fel nem tartóztathatja. Ez év tavaszán, az áldott összmunka eredményeként 800 hívő lelket nyerhettünk az igazságnak.

Elgondolható azért, hogy milyen jó missziós kilátásaink vannak ezen a területen. A benszülött hívők seregét az első szeretet heve tölti be. Munkabuzgalmuk és szeretetük olyan nagy, hogy minden akadályt, minden nehézséget legyőznek általa.

Tudnunk kell, hogy a Sátán itt is igyekszik az igazság terjedésének gátat vetni.

1939. július 15.

ORVOSI MISSZIÓ A KENYA-TELEPEKEN.

Isteni kegyelem segített bennünket ahhoz, hogy kórházat alapíthattunk és kiépíthettünk. Ez a kórház a Viktória tó öblében, Kavirandóban levő Rendu helyiségben van.

Ebben az országban, ahol annyi betegség és megnevezhetetlen nyomor tanyáz, végtelenül sokat jelent a kórház. Ezért a szegény pogányságért, amely szerető Megváltóról semmit sem tud, áldozta fel életét Livingstone Dávid is.

A malária mindenféle formában el van itt terjedve. Ehhez járul a gyermekek súlyos táplálkozása következtében minduntalan fellépő, vesze-

delmes hasmenés és mellbetegségek. De nemcsak a gyermekek, hanem az egész lakosság rosszul táplálkozik. Az egyszerű egészségi szabályok megvetése, az öntestük ellen elkövetett, hihetetlenül fertelmes bűnök, a kuruzslók gaztetszámba menő oktalankodásai és az ínség elrettentő nagysága: igazán, nehezen megoldható probléma elé állítja az ottani orvosokat.

Éppen ezért, az egészségügyi reform bevezetése és általában a tisztaság és egészségügy gyakorlati oktatása megfizethetetlen szolgálatot tesz a misszióműnek. Így a kendui kórház mindenben áldásul lesz az ottani lakosságnak.

Ápolónőink rendszeresen látogatják a misszió-állomásokat, az iskolákat és a benszülöttek háziállatát. Mindenütt tanfolyamokat tartanak az asszonyok számára, hogy férjeik és gyermekeik egészségét megvédhessék. Mindezeknek végtelenül örülünk, de számolunk azzal a ténnyel is, hogy az afrikai igen nehezen szokja meg az újításokat.

Az anyák nevelése és a szülésnél való segítségnyújtás által sok barátot szerzünk a műnek. Aki Afrikát ismeri, tudja, hogy mily boldogtalan és megvetett az az anya, akinek nincs gyermeke. A fiatal anyák oktatása és nevelése hozzásegíti őket, hogy Istentől nyert tekintélyüket és családi boldogságukat meg is alapozhassák és tarthassák.

A helytelen gyermekházasságok dolgában eredményes munkát végzünk. Ezen a téren fiatal leánykánk teszik a legjobb szolgálatot. Közülök az egyik, jó szolgálatai révén még a birodalmi orvos kegyeibe is beférkőzött.

Az ápolóhelyeket mindig többen látogatják. Az elmúlt évben körülbelül 33,000 beteg keresett nálunk gyógyulást. Az újszülöttek ápolása különösen jó eredménnyel jár. Mindig gyakoribb az eset, hogy pogány anyák felkeresik a keresztény anyákat és tudakozzák, hogy az ő gyermekeik miért betegek, senyvedtek, viszont a keresztényeké virulnak az egészségtől. Sőt, más közösség keresztény prédikátorai is hozzánk küldenek betegeket, akik gyógyulásuk után szívükben hálával és az igazság ismeretével távoznak.

1939. július 22.

AFRIKAI PRÉDIKÁTORAINK MUNKÁJÁRÓL.

Aki éjnek idején afrikai faluba lép, csodálkozva figyel fel a sokféle zajra, amely az éjszaka csendjét zavarja. Tompa dobpergés, vad éneklés és ütemes tapsolás zaja tölti be az egész falut. A négerek szenvedélyes táncot járnak tüzeik körül, amellyel bálványaiknak hódolnak. Ilyen környezetbe lépnek aztán be prédikátoraink, hogy a pogányok szívébe bálványtisztelet helyett istenimádást plántáljanak.

A száraz évszakban egyik fekete prédikátorunkkal elmentem, hogy az evangélizálás munkájában segítsék neki. Kis folyón gázoltunk éppen át, amely a szárazság idején kicsiny, de az esőzések alatt megdagad.

— Hogyan kelsz át a folyón, mikor az magas?

— kérdezem prédikátor társamat.

— Levetkőzöm, bibliámat ruháimba göngyölve a fejemre veszem, és így egész pompásan megy az átkelés — felelte ő mosolyogva.

— Meddig ér a víz, mikor legmagasabb?

— Vállig, de néha úszni is kell.

Ehhez hozzá kell még gondolnunk, hogy ez a hűséges lélek hetenként kétszer teszi meg ezt az utat. Szombat reggelenként odamegy, este vissza, hogy vasárnap már a városban folytathassa munkáját.

Az afrikai benszülöttekre kibeszélhetetlen hatással vannak a kuruzslók. A fekete ember élete el sem képzelhető kuruzsló nélkül, aki aztán egész életét károsan befolyásolja. Cselekedetei felett a kuruzsló örökös. Azért olyan féltünk a fekete ember. Állandóan azoktól a gonosz szellemektől retteget, amelyektől a kuruzsló — mint ő mondja — védelmezi őt. A kuruzsló a misszióáriust és az ő munkáját természetesen gyűlöli. Tudja, hogy a feketékre gyakorolt hatalmát az Evangélium ereje megtöri. Előfordul azonban az is, hogy az üdvüzenete a kuruzslót ragadja meg, aki aztán alázatos fogolyként járul az Úr Jézus keresztjéhez. Ilyen például a Sorie esete, aki szeltemben- hosszában a legfélelmetesebb kuruzsló hírében állott. Veszedelem természetét, iszákosságát és kibeszélhetetlen elvetemültségét sokan ismerték. Ahol megjelent állandó rettegésben tartotta az anyákat és gyermekeket. A hatóságok megpróbálták lezárni őt, de nem bírtak vele. Fékezhetetlen és veszedelmes ember volt ő.

Ám egy napon hangozni kezdett az Evangélium abban a városban is, ahol ő lakott. Mint minden varázsló, ő is dühösen tombolt ellene. De az evangélista nem engedett. Tudta: Istennek van hatalma, hogy megszelídítse azt, akit féken tartani semmiféle földi hatalom nem tudott. Addig imádkozott, addig könyörgött, míg az Úr Istennek csodás ereje meg nem érintette őt. Csodával határos látvány volt, mikor a rettegett varázsló megszelídülve, megalázkodva, arcán a boldogság mosolyával adta át varázseszközeit és orvosságait az Úrnak. Sorie azóta maga is az Úr Krisztus, boldog tulajdona.

Isten megáldja a hűséges, odaadó munkát!

1939. július 29.

AZ EVANGÉLIUM UGANDÁBAN.

Keletafrikában másként kell végezni az Evangélium munkáját, mint itthon. Ott számolnunk kell ugyanis a pogánysággal, meg a feketék nehézségével is. Elhatároztuk: munkát kezdünk az idén Uganda néhány részén.

Gyülekezeti helységünk nem lévén, kénytelenek voltunk összejöveteleinket a városon kívül levő, szalmatetős házban tartani. Ezen a helyen dolgoztak már benszülött munkások, de érdemleges eredmény eddig nem mutatkozott, amiért az itt foglalatostkodó, benszülött prédikátor elveszítette kedvét és bátorságát.

Most, Toppenberg misszionárius maga mellé vett néhány benszülött prédikátort és a munkát újból felvette. Az első munkásgyűlés után kimentek az atyafiak és gyülekezésre hívták az embereket. Természetesen a város tisztviselő osztályát is meghívták.

Az eredmény mindnyájunk örömeire csakhamar mutatkozott. A város polgármestere, maga beteg lévén, titkárát küldte ki hivatalból, aki nemsokára, önkéntes, szorgalmas látogató lett. De nemcsak egyedül ő. A postamester, a táviróhivatal vezetője és néhány kereskedő is rendszeres látogatónk lett.

Nemsokára megállapítottuk: a látogatók száma csökkent, ha az előadást hirdető lapon benszülött prédikátor neve áll és emelkedett, ha európai előadót jeleztünk. Ennek az oka nem abban keresendő, mintha benszülött prédikátoraink nem eléggé képzetek volnának az Evangélium hirdetésére, hanem inkább abban a tényben, hogy az ugandaiak annyira közömbösek, hogy őket csak valami, egész különleges és erőteljes módon lehet felrázni.

Később annyira jutottunk, hogy néhány keresztelendővel barátkozó osztályt alapítottunk. Ezután már gyorsabb ütemben haladt a munka. A munkás mind több és több meghívást kapott. Így alapozódott meg Istenünk jóakaratóból a munka Ugandában.

Később arra is engedélyt kaptak európai munkásaink, hogy a járványszerű betegségeket oltással és injekciókkal kezeljék. 1937-ben a gyógykezelést a hatóság szabályozta, amikor — nem lévén képzett orvosunk — a gyógykezelés jogától estünk. Ezért kell most az orvosi misszió munkára nagy súlyt fektetnünk.

A munkát egyébként az esős évszakban is folytattuk. Első keresztelési ünnepségünkön 12 felnőtt, köztük két törzsfőnök kötött szövetséget az Úrral. Hálásak vagyunk Istennek, hogy az üzenet hatalmát itt is megmutatta nekünk.

1939. augusztus 5.

A WAKIKUYUK KÖZÖTT.

Kikuyuban 6 bibliaiskolánk van. Ezt az eredményt két évi, kemény munka után adta nekünk az Úr. A munkát egy, Nairótiból jött testvérnő kezdte meg. Előtte más közösség is végzett itt missziómunkát, mégis az adventi üzenet vonzotta az embereket. Most, 18 hónap után, itt ülünk a terebélyes fák árnyékában és istentiszteletet tartunk kerületünk 4 bibliaiskolájával. Colfon atyafi, az északeurópai osztály vezetője is közöttünk van. Ma éppen Máté 24-ről beszélt. Látnátok csak, milyen örömmel és hálával fogadják a feketék az ígét! Szívvel kívánám, bár köztünk lehetnétek, hogy meggyőződnétek róla: imáitok és szeretet-adományaitok ime nem voltak hiábavalók. Szívünk hálával telik el Isten iránt, aki az egész világnak küld öröm- és üdvüzenetet és aki oly csodálatos módon ápolgatja művét. Különösen kö-

szönöm az Úrnak az éppen előttem ülő feketebőrű fehérszívű két evangélistát, kik annyi nehézségben és megpróbáltatásban is hűséggel kitartottak.

Maxwell atyafi tegnap este, mintegy 200 hallgató előtt beszélt. Én magam Kikuyut és Kambat látogattam meg. Este vetítettképes előadást tartottam a Keniában folyó munkáról. A vetített képek itt is nagy szolgálatot tesznek a munkának, mert szemléltető előadásokat tarthatunk velük. A feketék pedig sokkal könnyebben értik meg így az üzenetet.

A hívők szívét missziós lélek hatja át ezen a területen. Az elmúlt évben egy férfi hetenként 21 angol mérföldet gyalogolt, hogy néhány érdeklődőnek bibliaórát adjon. Másik hűséges lélek, 24 érdeklődőt szerzett szorgalmas munkájával. Az első hívő testvérünk, mikor megismerte és elfogadta az igazságot, elhagyta otthonát és vándorútra kelt, hogy hirdesse az Evangéliumot. Fáradozását és önfeláldozását az Úr gazdagon megáldotta: 28 lelket nyert meg az igazságnak. Most, mint evangélista működik. Állását és jó fizetését szívesen hagyta el, hogy ezután úttörő munkát folytasson az országban. Nagy nehézségek és kemény, önmegtágadó munka után, 3 bibliaiskolát alapított.

A mű itt még kicsiny, de szép eredményekkel biztató. Az Úr itt is megáldja szolgálóinak és gyermekeinek igyekezetét, mint mindenütt, az egész világon.

1939. augusztus 12.

A BENSZÜLÖTT HÍVŐK ÜLDÖZTETÉSE.

A nagy gazdasági válság idején, úgy látszott, hogy az Ígét nem lehet új területekre vinni. Mindent megkíséreltünk, hogy benszülött gyülekezeteink gazdasági helyzetét feljavítsuk, mert reméltük: adakozásaik tetemes támogatása lesz majd a műnek. A befolyt adományok, beleértve a tizedet is, folyó kiadásainkat csupán 40%-ig fedezték. Valamit tenni kellett tehát, tudván, hogy az Evangéliumi üzenetnek minden akadály dacára, diadalmasan kell bejárnia a világot. Gyülekezeteinket megkértük, hogy három éven keresztül minden kiadást igyekezzenek fedezni.

A keletafrikai terület egyik nagygyűlésén aztán elébe adtuk ebbeli tervünket a gyülekezeteknek. Emlékeztettük őket azokra a szép összegű adományokra, amelyeket az Úr nekik évente ajándékozott. Abbeli tervünket is előadtuk a gyülekezetnek, hogy a közel jövőben misszionárius-családot küldünk ki, amely két új törzs között kezdjen munkát. A kiválasztott törzset elérendő, 250 mérföldnyire kellett a missziós családnak költözködnie.

Benszülött testvéreink megértették, magukévá tették ezt a tervet. Sőt, büszkéek voltak rá, hogy az Úr az ő segítségüket is igénybeveszi. A kevésbé gazdaságos iskolákat bezártuk, sőt egyéb intézkedéseket is foganatosítottunk, amíg kiadásainkat eléggé le tudtuk szállítani.

Az 1935. év döntő esztendő volt. Fenn tudjuk-e a következő évben tartani a művet? Ki tudjuk-e újonnan felvett benszülött munkásaink bérét fizetni, a hazai országok hozzájárulása nélkül? Hittük és az Isten megjutalmazta ezt a mi hitünket. Nemcsak saját terveinket tudtuk megvalósítani, hanem egy további misszió-családot is tudtunk új törzsekhez küldeni.

Most már igen jól halad a mű ezen a területen. Mondom, a mű itt virágzik és növekszik. Annyira, hogy a mindenünnen befutó kéréseknek alig tudunk már eleget tenni. Isten áldása és a munkások kitartása után benszülött testvéreink hűségesebb hozzásegítésének köszönhetjük, hogy munkánkban idáig jutottunk.

1939. augusztus 19.

EVANGÉLIZÁCIÓ NIGÉRIÁBAN.

A mi feladatunk itt, mint mindenütt a föld kerekén, az Isten országáról szóló Evangélium hirdetése. Ezt mindenkor szem előtt kell tartanunk. Ennek a feladatnak igyekeztünk a Nigéria-unióban is eleget tenni. Egy-két év előtt itt alig 1 ezer megkeresztelt tagunk és 2—3 ezer bibliaiskola látogatónk volt. Ma, a megkeresztelt tagok száma 2500, iskoláinkat pedig kerek 14 ezer lélek látogatja. E látogatók közül többen már a keresztelendő-osztályokban vannak. 1938-ban 469 lelket kereszteltünk. Ebben az évben azonban nagyobb számot reménylünk. Ehhez az eredményhez nagyrészt a gyülekezeteinket uraló missziólélek segítette hozzá.

Az Evangélium szolgálatában az önkéntes munkások a legjobb eredményeket érik el. Iskoláink tanítói szabadságidejüket missziómunka végzésére fordítják, ugyancsak jó eredménnyel. Csak nemrégiben hallottuk, hogy új barátkozó csoportot alakítottak. Állandó misszióáriusaink, akik rendszerint több gyülekezetben szolgálnak, a falvakban tartanak előadásokat, növekvő érdeklődés mellett. És, csodálatos módon, mégsem férdőznek az igazsággal annyi lélekhez, mint az önkéntesek.

Nemrégiben a következő jelentést küldte területéről egy misszióárius: „Missziós lélek tölti be a hívők szívét mindenütt. Majdnem minden gyülekezet bibliaiskolát tart fenn és egyéb módon is hozzájárul az igazság terjesztéséhez.

Az önkéntesek csoportja kerékpárokat bérel és úgy mennek a messzebb eső helyekre. Munkájuk abban áll, hogy énekelnek és prédikálnak a falvakban. Eredményük eddig 44 lélek volt. Ilyen alkalommal egy törzsfőnök is hallgatta őket. Ezt úgy megnyerték a biblia igazságai, hogy törzsének emberei között elrendelte a szombat ünneplését, sőt másokat is erre lelkesített. Nemsokára azzal lepték meg a missziót, hogy számára egy kis kápolnát építettek. Más alkalommal az önkéntes csoportnak egy kuruzslót sikerült megnyerni az igazságnak. A közeli helységekben is nem kevesebb, mint 85 lélek égette el bálványait az utolsó 18 hónap alatt.

Evangélistáink legtöbbje iskolai képzettség nélküli, egyszerű ember. Az Úrnál azonban ez nem akadály. Hitbizonyosságukért megajándékozza őket a lélekmentés örömeivel.

1939. augusztus 26.

NEVELÉSI MUNKÁLATAINK.

Alacsony agyagházikó előtt állunk. Meghatódva legeltetjük rajta tekintetünket, mert ez: iskola... Az itteni törzs főnöke építtette, akinek sürgős hívására jöttünk most ide.

Az iskolának most már tanítója is van. Tehetséges fiatalember, aki maga személyes szorgalomból annyit tanult, hogy most tanító lett. A tanulókat kötelezték külön palatáblák beszerzésére. Némelyek megtehették, némelyek nem.

Belépünk az iskola belsejébe, hogy az ott folyó munkát megtekintsük. Elragadó kép tárul eléink. 30—50 éves férfiak küzködnek az olvasás tudományának megszerzésével. Asszonyok, kiáltozó cseccsemőket babusgatva, megható szorgalommal igyekeznek elsajátítani a betűvetés mesterségét. Fiúk, leányok a legkülönbözőbb korban levők, lelkesedéstől sugárzó arccal hajolnak palatábláik fölé. Ezek nem csupán írni-olvasni akarnak, hanem meg akarják ismerni a nagy Teremtőt, (aki annyi rejtett dologra vezet rá az embert, már mint az írás-olvasásra) és a Jézus Krisztust, aki örök életet hozott az embernek.

Persze ebben az iskolában nincsenek padok, asztalok vagy irkák. A tanulók nem kényelmes padokban ülnek, sőt még fatuskó sem áll rendelkezésükre. Palatáblájukat a bal karjukkal szorongatják és villogó tekintetüket várakozásteljesen szegezik a nagy fekete táblára, amelyen a tanító jóvoltából egymásután jelennek meg a betűk. Egyesek haladnak, mások nem tanulnak semmit. Ám ez az iskola mégis a civilizáció előhírnöke. Az évszázados szunnyadásnak immár vége. Új erők gyakorolnak hatást ma már a természet gyermekeire. A régi erkölcsök, a régi szokások lassan a semmibe vesznek. Afrika ébred! Afrika ifjúsága túlnő a régi együgyű kereteken. A leánykák sem elégszenek meg már a mult egyhangúságával. Hogyan is, hiszen autók suhannak közöttük. Hajlékaik felett repülők berregnek. Az afrikai fiatalok, fiúk és leányok, reménykedve hagyják oda falvaikat, hogy magukat valami hasznos foglalkozásra kiképezhessék. Mikor egy idő múlva visszatérnek, büszkén könyvelik el a csodálatot, amellyel a falu nékik adózik. Lelkesedve beszélnek az otthonvalóknak a villámgyors vonatokról, az óriáshajókról, a fényes üzleti kirakatokról, kerékpárokról, beszélő masinákról és egyéb „hallatlan” dolgokról. Mindez kibeszélhetetlen hatással van az otthoniakra, s mikor a „világlátott” ifjak újból eltávoznak, mások is kísérik őket.

Igen. Afrika ébred. Mindenütt hangzik ma már a következő kérés: Iskolákat adjatok! Tanulni akarunk! Olvasni, gazdagok akarunk lenni, mint a fehér ember!

E kívánságot a hatóságok is méltányolják. Az általános nevelést igyekeznek mind szélesebb körűre terjeszteni. Gazdasági és főiskolák épülnek mindenfelé.

Az időnek ezzel az iramával nekünk is lépést kell tartani. Fekete ifjainkat nekünk is fel kell emelni. Meg kell ismertetnünk velük a munka értékét és a tudásban rejlő jót. Jellemekké kell őket nevelnünk, akik képesek lesznek majd népük nevelését átvenni. — Akartok-e ebben segíteni?

1939. szeptember 2.

AZ ELEFÁNTCSONT-PARTON

A francia fennhatóság alatt lévő Elefántcsontpart az üzenet számára még új terület. A 70.000 lakosú Abidján itt a legnagyobb kikötő és a legjelentékenyebb kereskedelmi város. Hat évvel ezelőtt egy adventista kereskedő telepedett le a városban, ahol ma egy 14 tagot számláló bibliaiskola van. Nemrégiben egy tanító jött az Aranypartról a városba, ahol előadássorozatot tartott. Munkájának eredménye 5 lélek volt. Itteni gyülekezetünk tagjai nagy misszióbarátok, akik szívesen hoznak áldozatot a műért. Nemrégiben a bibliaiskolának 8 tagja ellátogatott a 200 mérföldnyire fekvő Abengoronba, ahol Anwonwini király uralkodik. Ez a néptörzs ugyanis erősen vár az üdvözítő Jézus üzenetére.

Kikami gyülekezetünknek két tagja szintén az Elefántcsont-partra költözött, ahol kakó-ültetvényt szereztek a város közelében. Évekig éltek ezek a testvérek egyedül. Éltek az igazság szerint, de sehogysem tudtak testvérekkel összeköttetésbe lépni. Évek múlva egy prédikátor látogatta meg őket, amely alkalommal hitben annyira felüdültek, hogy bátran hirdetni kezdték az Evangéliumot. Munkájuk által 4 lelket nyertek meg az igazság-nak. Most azon a helyen 10 tagú gyülekezetünk van. A területnek délnyugati részén élnek a kroo és didder törzsek. Ezeknél a törzseknél is találtunk olyan lelkeket, akik elő voltak készítve a keresztségre. Most ott 27 tagból álló gyülekezetünk van. Ezek az emberek nagyon szeretik az igazságot és ha az Aranypartról tanító jön hozzájuk, mindig nagy tisztelettel fogadják. A törzsfőnök is látogatja gyülekezetünket. Egyszer elhozta szüleit is és arra kérte a tanítót: beszélne nekik arról a szép reményről:

— Elődeink sohasem hallottak ilyen üzenetet — mondta könnyeláradt szemekkel. — Kérlek, legyen itt mindig tanító, hogy törzsem, megtanuljon hinni!

Segítséget kérnek az Elefántcsont-parton, de ehhez előbb nekünk kell segítséget kapnunk.

1939. szeptember 9.

LEÁNYISKOLÁK.

Régen a leányok „újmódi“ nevelésről semmit sem akartak tudni. Ma, hála Istennek másként van Afrikában. Régente a legtöbb, amit a leány-

kákért tettek, az volt, hogy őket, milyen korán csak lehetett, férjhezadták. De ma már nem így van. Az afrikaiak leányiskolákat kérnek. Számos kérelem fut be a prédikátorokhoz. A leányiskolák alapítása rendszeresen a szülők rokonszenvét is megnyeri.

Mi a célunk a leányiskolákkal?

Mindenekelőtt jó, lelki és szellemi befolyás alá akarjuk a leányokat vonni. Mert a reggeli és esteli istentiszteletek, a gyülekezeti szolgálatok és imaórák nyerik meg és készítik elő ezek szívét az igazság befogadására. Volt például olyan leányka, akit szülei kizárólag az írás és olvasás megtanulására adtak az iskolába. Az iskola szelleme azonban annyira hatott rá, hogy ő maga kért bibliá-olktatást. Írni és olvasni nem tudó barátnőjének naponta olvasott a bibliából.

Más alkalommal látogatóba jött egy leányka, iskolában levő barátnőihez. Hét végén azonban vissza kellett mennie. Társnői nem igen akarták engedni. Tanítójukat könnyekig meghatották e szavakkal:

— Vissza megy újból a „sötétségbe!“ Miért is nem tarthatjuk itt!

A kiképzés azonban nemcsak szellemi téren mozog. A leánykák későbbi hivatásukra nézve is oktatást nyernek. Különösen a háziasszonyi és anyai kötelességekre tanítatnak. Nem marad ki a házimunka és tisztaság tanítása sem. Itt van azután a táplálkozási rendszer tanítása is és még sok más. Halljátok azonban magatok, mint vélekednek a leánykák az iskoláról:

— Ha nem volnánk itt — mondja az egyik — ma már régen férjhez adtak volna és mi dolgozhatnánk a pizsokban és a sötétségben, henyélő férjeinkre. Mert ha nem, megvernének. — Ha elhagyjuk az iskolát — ígéri a másik — leány- és asszonytársainkat megtanítjuk, hogy boldog életet az Isten ismeretében találhatnak.

Egy szabadságra menő leányka ezt mondta: — Örülök, hogy hazamehetek és láthatom anyámat, de jobban örülök annak, hogy vissza jöhetek és otthagyhatom a pogány életet.

Benszüllött prédikátoraink és munkásaink igen hálásak az Úrnak, ha iskoláinkon nevelt élettársat kaphatnak. Tudják: bennük igazi segítő-társat nyernek az Úrtól, akik nehéz feladatukban támogatják majd őket.

1939. szeptember 16.

MUNKÁNK AZ AFRIKAI ASSZONYOKÉRT.

Az afrikai asszony évszázadokon át szenvedett a rabszolgaság, félelem és tudatlanság bilincseiben. Ezért lett gyanakodó, bizalmatlan és hozzáférhetetlen. Az afrikai asszony gondolatvilágából a „jó“ fogalma majdnem teljesen hiányzik. Az Evangélium felszabadító üzenete mögött is csak újabb bilincseket sejtett, vagy azt hitte, hogy az csak a férjnek vagy a fivérnek szól. De ma már tudja, hogy Jézus Krisztus néki is megváltást hozott, hogy érette is meghalt és számára is szerzett örök életet.

Gyönyörű dolog azt a változást látni, amit ezeknek a korábban megvetett, tudatlan asszonyoknak életében az Evangélium ismerete hozott. Először lassan indult ez a fejlődési folyamat, sőt sokszor úgy látszott, hogy meg is reked. De a kitartó munkának és a közös igyekezetnek végre is meglett az eredménye. Ma az ezirányú mű már virágzik és terjed.

Hallonotok kellene, mennyi bensőséges háia, sőt csodálat csendül ki szavaikból, mikor a tapasztalt isteni segítségről beszélnek!

Itt van például az öreg Reka, aki férje hét feleségeinek legidősebbje. Reka ma keresztény és lakása bár egyszerű, de igen rendes és tiszta. Három gyermekét még magánál tartja, kik oly csinosak, mint a babák. Bibliájukat mind külön és szorgalmasan olvassák és leckéiket rendszeresen tanulják naponta. József, aki a legkisebb, még a multévi leckék szövegeit is tudja! A nagyobb leányka pedig egyenesen csodálatba ejt bennünket éles eszével és élénk képzeletével. Az Írás több fejezetét könyv nélkül tudja és igen szépen éneklí énekeinket. Ezért Rekát a férje is igen becsüli, feleségtársai pedig szinte félve tisztelik őt. Reka hálijának nem is tud kifejezést adni, amiért az Úr így felmagasztalta őt.

Nóra, a másik asszony 4 gyermekével él egyedül. Férje munkára ment, hogy az évi adót megfizethesse.

— Nem félsz itt egyedül? — kérdeztem tőle egyszer.

— Nem félek — felelte ő — mert Jézus őrzi a gyermekeket és engem is.

— Nem volna jobb, ha a városban laknál?

— Óh, nem! — tiltakozott hevesen Nóra — ott igen sok a bűn és én szívesebben lakom itt a magányban, mert gyermekeimnek itt jobban tudok beszélni Jézusról.

Hogy mint érez a Krisztus szolgája, mikor ezeket az asszonyokat így beszélni hallja — az ki sem mondható.

1939. szeptember 23.

AFRIKA SZÜKSÉGBEN.

Ebben a negyedben sokféle jelentést hallottunk a Kelet- és Nyugatafrikában folyó munkáról. Hallottunk szép tapasztalatokról, nagy eredményekről és nehézségekről is. Szükséges hát, hogy Afrika inségéről is tudomást szerezzünk. Mindekelőtt azt hangsúlyozzuk, hogy mennyire öszszenő az afrikai missziónárius az ő munkájával, micsoda szorgalommal és kitartással állja a megpróbáltatást és milyen erőfeszítéseket tesz, hogy feladatait pontosan végezze. Kőrülményei sokszor, az elgondolható legrosszabbak, de kötelességmúlástást sosem követ el. Szereti Afrikát és minden tőle telhetőt elkövet, hogy e sötét országban az Evangélium fáklyáját magasra emelje.

Sokat hallottatok megnyílt ajtókról és a szükség miatt el nem intézett, nem teljesített kérésekről. Bizonyára azokat az ezreket is emlékezte-

tekben tartottatok, akikről jelentettük, hogy e távoli, sötét országokban Istenhez tértek és az igazságot szeretik. Ezeket összevetve, gondolom, el tudjátok képzelni, milyen nagy és komoly feladatok várnak itt reánk. Tudjátok: az üzenetnek hirdettetni kell, biznyságul minden nyelvnek és népnek az egész világon. Nyugat- és Keletafrikában még sok-sok millió lélek vár az Evangélium felszabadító és üdvözítő üzenetére.

Itteni művünk körülbelül 10.000 tagot számlál. A bibliaiskolákat ellenben kb. 36.000 lélek látogatja. Most meg kell kísérelnünk, hogy ezen az óriási területen, legalább egy, evangélistákat és prédikátorokat kiképző iskolát nyissunk. A már meglévő intézeteink erre elégtelennek bizonyultak.

A munkáshány talán sohasem volt olyan nagy, mint most. A rendelkezésünkre álló segédmunkások száma túlonlv kicsiny ahhoz, hogy az üdv üzenetére sóvárogva várók millióit általuk elérhessük. Azután képzettségük is hiányos s hogy tisztüket betölthessék, még tanulniok, készülniök kell. Hol vannak a nekünk készséggel segíteni akaró, szentéletű nők és férfiak? És ha vannak, nemde képezetniök kell, mielőtt szent szolgálataukba léphetnek? Két prédikátor- és evangélista kiképző helyre van szükségünk.

Afrikában nagy területek vannak, melyeken a munkát el sem kezdtük. Pedig az ajtók évek óta tárvák. Minden helyen hívőket találunk, annál ritkábban azonban evangélistákat, akik a lelkeket az életnek útján vezessék. Az Isten ma is hív; sürgetőbben mint valaha, hallatszik szava.

Ki az, ki kész a jó harcra...?

1939. szeptember 30.

AFRIKA OKOS LEÁNYAI.

Afrika sok tehetséges ifjút és hajadont adott már. Fiatalaink közül sokan csendes hősei a Krisztusért való küzdelemnek. A jelentéktelennek látzó külső alatt sokszor szunnyad nemes érzelem, kiváló tehetség. Ez tapasztalatunk, amelynek alábbiakban példáját is adjuk.

Sanni pogány szülőknek gyermeke. Gyermekeveit félreeső, jelentéktelen faluban töltötte. Törzsének minden szokására megtanítattott. Évek multán magához vette nénikéje őt, ahol helyzete jelentékenyen megjavult. A környezet ott jobb volt, tisztábban és rendesebben járhatott, mint szülőfalujában.

Lassan annyira felcseperedett, hogy iskolába került. Keresztény iskolába. Ott különösen megszerette a bibliai történeteket. Értelme növekedett. Kezdte az isteni jószágot is felfogni. Lassan megértette, hogy a mennyei Atya meghallgatja a buzgó könyörgéseket és mindenkor kész segíteni. Megértette, hogy szülőfalujának istene holt bálvány csupán, aki tanáccsal senkinek nem szolgálhat, senkin nem segíthet. Mindig többet gondolt édesanyjára, aki förtelmes bálványának isteni voltáról meg volt győződve. Szíve nyugtalankodott arra a gondolatra, hogy szeretett anyja esetleg

nem tartozhat az Isten választottai közé. Ez a nyugtalanság vissza is űzte őt szülőfalujába, ahol bámulatraméltó lelkierevével prédikált az isteni Evangéliumról. Édesanyját értelmes magyarázatokkal és érvekkel igyekezett meggyőzni a bálványok haszontalanságáról és tehetetlenségéről. De az nem akart hallani sem a dolgról. Afrikában fokozott mértékben áll az a tény, hogy a szülők a gyermektől, különösképpen pedig a leánygyermektől: nem fogadnak el tanítást. Inkább azt tartják helyénvalónak, hogy a gyermek ne forduljon el attól, amit a szülő jónak lát.

Így aztán a kis Sanni nagyon csalódott lett. Mit is tehetett volna, hogy édesanyját meggyőzze, hiszen olyan fiatal volt még! Új és új gondolatok kergetőztek agyában. Egyik tervet a másik után szötte. Ám minden hiábavalónak látszott. Senki sem hallgatott rá. A reményt mégsem adta fel és türelme sem csappant meg. Ővéinek mindenáron be akarta bizonyítani, hogy istenük holt bálvány és semmi más. Egy sötét éjjelen odasurrant hát a

bálványhoz és darabokra törte azt. Másnap reggel ott találták istenüket a néger darabokra zúzva a porban. Mit tehettek? Bálványukat újból összetakolták, Sannit pedig megfenyegették, ne hogy eszébe jusson tettét megismételni.

A következő reggelre a bálvány újból megrokkant. De most aztán a bíró elé került az ügy, ahol Sanninak védekeznie kellett. Ugyan mivel védekezett? Minden ijedtség nélkül odaállt az összegyűlt nép elé és hirdette néki az élő, igaz Istent. Például Illés és a Baal történetét olvasta fel.

A falu lakóit mélyen megrendítette a gyermek prédikációja és megígérték, hogy a bálványt, amely nem tudta megvédeni magát, nem állítják fel többé. De megígérték azt is, hogy az élő Isten tiszteletére egy kis hajlékot építenek, amelyben Őt imádják majd.

Sanni azóta már a misszió-iskolán tanul. Tanítónő akar lenni, hogy népéhez visszatérve, sok sötét szívbe vihesse a kegyelem és üdvösség viláosságát.

GYERMEKISKOLA

1939. július 1.

JÉZUS ÖT PÉLDÁZATA.

Szövegrész: Máté 13, 31—35. 44—53.

Aranyszöveg: Máté 13, 49.

A gyermekek nagyon szeretik hallgatni a szép történeteket, amelyeket édesanyjuk beszél el. Ebben a leckében olyan történetekről hallotok, melyeket Jézus beszélt el az embereknek. De Jézus nem szórakoztatásból beszélt történeteit, hanem, hogy hallgatóinak olyan dolgokat magyarázzon meg, amit azok különben nem értettek volna. Jézus a mennyből, az Atyától, az örök dicsőség országából azért jött a földre, hogy a mennyországot itt megalapítsa. És ennek az országnak a felépítéséről mondott el példázatokat.

A farizeusok gúnyolták, mert nem értették az országot amelyről Jézus beszélt.

Jézus pedig mondta: „Hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz...” A mustárfákat ott mindenki ismerte. Olyan piciny magból kel az, amilyent csak el tudtok képzelni. Isten erre az elvetett piciny magra esőt ad és olyan fává neveli, amely árnyékot ad a madaraknak, vadállatoknak, sőt az embernek is. A mennyországról való történet elbeszélésével Jézus is ilyen piciny magot vetett hallgatói szívébe. A második hasonlatban azt mondta Jézus: „Hasonló a mennyeknek országa a kovászhoz...” A kovász, ha lisztbe keverik,

megkeleszti a tésztát. Ha nem keverik bele, akkor semmit sem használ. Így, ha Jézus tanítását a szívünkbe vesszük, mennyország lesz abban. Ha csak hallgatjuk, akkor Isten országa nem lesz mibennünk, és nem leszünk boldogok.

Az Isten országát keresnünk kell. Azt mondja az Úr Jézus a következő példázatban is: „Hasonlatos a mennyeknek országa az elrejtett kincshez...” Egy ember, aki a földet munkálta, rátalált a kincsré. Újból elrejtette, hogy más el ne vihesse, míg ő mindenét eladja és megveheti azt a földet, amelyben a kincs van. A mennyország drága kincs, amelyért minden mást fel kell adni.

A következő példázatnak ez a magyarázata: Egy kereskedő, aki drágagyöngyöt keresett, olyan szép példányt talált, amelyért ő is mindenét eladta, hogy megvehesse azt. Így kell tenni azoknak is, akik bírní akarják a mennyeknek országát.

Mikor az Úr Jézus visszajön, akkor történik majd az, amit a következő példázatban beszél el: „Hasonlatos a mennyeknek országa a háléhoz...” Az Úr Jézus eljövetelekor a mennyei angyalok válsztják ki a jók közül a hitetleneket. A jók üdvözülni fognak, a hitetlenek pedig elpusztulnak. Mert Jézus azt akarja, hogy az övéi már most úgy éljenek, mintha a mennyországban volnának. Úgy élni pedig csak az tud, akinek a szívében az Úr Jézus lakik. Imádkozzunk hát, hogy szent Lelke által lakozzék mibennünk.

1939. július 8.

JÉZUS LECSENDESÍTI A VIHART.

Szövegrész: Lukács 8, 22. 40.

Aranyszöveg: Lukács 8, 25.

Azon az estén, amelyen Jézus a galileai tenger partján prédikált, azt mondta barátainak: „Evezünk a túlsó partra.“ Mert az Úr Jézus akkor egész nap beszélt, egész nap gyógyított, hát nagyon elfáradt. Az emberek folyton jöttek hozzá. Ezért tanácsolta, hogy a túlsó partra evezzenek, ahol majd pihenhetnek.

A tanítványok bevezették Jézust a hajóba, amit azonnal ellöktek a parttól. A hajózás nagyon szépen kezdődött. A lenyugvó nap mosolyogva tündökölt a tenger tükreben; kicsiny hullámok ütődtek a hajó oldalához. Ennek dacára a gyakorlott halászok aggodalmas pillantásokat vetettek az égre, mert az est pirossága alatt viharfelhőket vetettek észre. A tengeren pedig igen hamar változik az idő, és már kitör a vihar.

Jézus fáradt volt. Lefeküdt pihenni a hajóban és elaludt. Akkor már erősen gyülekeztek a felhők, és mielőtt a tanítványok felocsúdtak volna, már ki is tört a vihar. Hatalmas hullámok kerekedtek, amelyek a hajóba is becsaptak. Az ég egészen elsötétedett a fekete felhőktől. A vihar nagy erővel kapott a vitorlákba, hogy azokat gyorsan be kellett vonni, így a hajó szabad prédája lett a szélnek, amely kíméletlenül dobálta azt ide s tova.

A tanítványok nagyon féltek. Most minden pillanat pusztulással fenyegette őket. Teljes erejüket megfeszítve dolgoztak, hogy a hajót megmentésük az elsüllyedéstől. Annyira elfoglalta őket a veszély gondolata, hogy elfelejtették a Mestert.

Mikor annyira kimerültek már, hogy dolgozni nem bírtak, jutott eszükbe Jézus, aki nyugodtan aludt. „Mester, Mester! elveszünk!“ — így keltették fel az Urat. Az ég sötét volt, a villámok cikáztak, a szél bömbölt és a hajó mindinkább megtelt vízzel. Mindenki félt, csak Jézus nem. — „Hol van a ti hitetek?“ — mondta a tanítványoknak. Azután felemelkedett, végigtekintett a száguldó hullámokon és így szólt: „Csend legyen!“ Ebben a pillanatban megállt a szél, elsímultak a hullámok és kiragyogtak az égen a csillagok. A tanítványok pedig ezt látva megrémülének.

Sokszor mi is úgy teszünk, mint a tanítványok: ha nagy a veszély, nem tudjuk hinni, hogy velünk van a megmentő Jézus Krisztus.

1939. július 15.

JÉZUS FELTÁMASZT EGY KISLÁNYT ÉS MEGGYÓGYÍTTJA A BETEG ASSZONYT.

Szövegrész: Márk 5, 21—43.

Aranyszöveg: Máté 9, 22.

Ha otthon egy gyermek beteg lesz, aggódva várják a szülők az orvost, hogy gyermeküket meggyógyítsa. Sajnos, sokszor megesisik, hogy az orvosnak sincs hatalmában elűzni a leselkedő halált.

Így volt ez Jairuséknál is. Csakhogy Jairus, a

beteg kislány apja, sokat hallott már Jézusról és most, hogy kislánya veszélyben volt, egyenesen az Úrhoz sietett. Letérdelt Jézus előtt sok ember szemeláttára és így szólt: „Uram, az én leánykám haldoklik — jer, tedd a kezedet reá, hogy meggyógyuljon és éljen.“ És Jézus, a sokaságtól kisérvé, vele ment.

Amint a sokaság között megy, észreveszi, hogy valaki megérintette őt. Volt a tömegben egy asszony, aki már nagyon régen beteg volt és azt gondolta: „Ha csak ruhájának szegélyét érintem is, meggyógyulok.“ Ez az asszony keresztültörte magát a tömegen, megérintette Jézus ruháját és meggyógyult abban a pillanatban. Jézus, aki észrevette, hogy valaki megérintette őt, kutatóan nézett szét a sok ember között. A meggyógyult asszony erre remegve járult Jézus elé és elbeszélte néki, ami vele történt. Jézus örült az asszony hitének és azt mondta neki: „Ne félj leányom, a te hited meggyógyított tégedet.“

Amíg a Mester ezeket mondta, emberek mentek Jairushoz azzal az üzenettel, hogy leánykája meghalt. „Ne fáraszd a Mestert“ — mondták neki. Jézus, aki e szótak szintén hallotta, rátekinített szelíden a síró apára és azt mondta neki: „Ne félj, csak higgyj!“ Mikor házához érve a sirató asszonyokat meglátta, így szólt Jézus: „Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik.“ Erre kinevették Őt. Pedig igaza volt az Úrnak, mert a halál csak az az álom, amelyből mindenki feltámad egyszer. Hogy ezt bebizonyítsa, bement Jézus a kislány szüleivel és 3 tanítványával a halottas házba, megfogta a halott leány kezét és így szólt: „Leánya kelj fel.“ Erre a leánya felnyitotta a szemét, felemelkedett, és szüleinek örömére felkelt a halottas ágyról.

El tudjátok-e gondolni, mennyire szerette ezután a leánya és az ő szülei az Úr Jézust? Őt a halálból támasztotta fel az Úr: minékünk pedig naponta életet és erőt ad. (Apcs. 17. 25.) Adjunk azért Néki mindennap hálát, szeressük Őt és legyünk készek jót cselekedni.

1939. július 22.

A MEGVÁLTÓ GYÓGYÍTOTT.

Szövegrész: Máté 9, 27—38.

Aranyszöveg: Máté 9, 29.

A halott kislány feltámadásának gyorsan híre ment az egész környéken. Az emberek mindenütt csak arról beszéltek. A Jairus házatól elmenőben két vak ember is követte Jézust, akik így kiáltottak: „Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtunk.“ Hallották, miként gyógyít az Úr minden betegséget, és hitték, hogy őket is meggyógyítja.

Jézus reájuk tekintett és így szólt: „Hiszitek-e, hogy én megtehetem?“ „Igen, Uram, hisszük!“ — válaszolt a két vak egyszerre. Mire Jézus, szemeket megérintve mondá: „Legyen nektek a ti hitetek szerint!“ A vakok igazán hittek, mert szemek azonnal megnyilatkoztak, s bár Jézus megparancsolta nekik, hogy senkinek ne szóljanak, boldog-

ságukban mindenkinek elbeszéltek, ami velük történt.

Láttatok már olyanokat, akik nem tudnak beszélni? Ezek a szegény emberek némák. Abban a városban, ahová Jézus ment, szintén voltak némák. Mikor a két vak elbeszélte, hogyan gyógyította meg őket az Úr, egy némát hoztak hozzá. Az az ember pedig nemcsak néma volt, hanem akaratát is teljesen a Sátán uralta.

Az Úr megsajnálta a szerencsétlent. Meggyógyította és kiűzte belőle az öt gyötrő gonosz lelket. Olyan egészséges lett és úgy tudott beszélni azután, mint más ember. Háláját azzal fejezte ki, hogy mindig az Úr Jézus közelében maradt.

Néhány farizeus is jelen volt a gyógyításnál, akik csak azért kísérték Őt, hogy valami hibát fedezhessenek fel benne, és bepanaszolhassák. Most is azt mondták rá: „Az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket.“ De a sokaság tudta, hogy csak gonoszságból beszélnek így, mert a Sátán, nem tesz jót senkinek.

Egyszer azt mondta tanítványainak: „Sok az aratnivaló, de kevés a munkás.“ Ezzel azt akarta mondani: Sok segítségre szoruló ember van a földön, de kevés, aki segíteni akar. Töledek is azt kívánja: Amíg érte dolgozni nem tudtok, imádkozatok naponta, hogy az Úr misszionáriusokat, prédikátorokat, orvosokat és ápolónóket küldjön azokra a helyekre, ahol rájuk szükség van. Jézus azt akarja, hogy eljövételéig mindenkin segítve legyen és Róla mindenkinek beszéljenek.

1939. július 29.

A TIZENKÉT TANÍTVÁNY KIKÜLDETÉSE.

Szövegrész: Máté 10, 1–23.

Aranyszöveg: Máté 10, 8.

Sokszor beszélünk azokról, akiket a biblia tanítványoknak nevez. Ezek az emberek minden-hova kísérték Jézust. Hallották, amint a sokaság-hoz beszélt, látták, amint betegeket gyógyított.

Jézus az akarta, hogy ezek az emberek is gyógyítók legyenek. Először csak segédkeztek az Úrnak és a betegeknek. A szenvedők fájalmát enyhítették, amíg azok az Úr gyógyító kezéhez kerültek, hogy meggyógyuljanak. Úgy tervezte azért, hogy a tizenkettőt kiküldi, mint gyógyítókat a világba.

Ki volt ez a tizenkettő? Hogy hívták őket? Közülök három, Péter, Jakab és János szeretett tanítványoknak mondatnak, mert különösen közel álltak az Úr Jézushoz. Péter testvére, András is tanítvány volt. A többiek: Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté, Jakab és Taddeus, a kanaáni Simon és Júdás, aki elárulta Őt. Ezeknek a neveit tanuljátok meg könyv nélkül így:

Az első volt Péter, ki mellé jött András, Jakab, János, Fülöp, Bertalan és Tamás, Máté, Simon, Jakab, Taddeus és Júdás, Így nevezi őket sorban a Szentírás.

Feladatuk volt, hogy kettesével járva, minde-nütt Jézust hirdessék. Ezenkívül hatalmat is adott

nékik az Úr, hogy betegeket gyógyítsanak, ördögöket űzzenek és halottakat támasszanak. Meghagyta nekik: sok ruhát és pénzt magukkal ne vigyenek és szolgálatukért pénzt ne kérjenek. „Ingyen vettétek, ingyen adjátok“ — mondta nekik. Eleinte csak saját népük között kellett maradniok, később azonban hordozniok kellett az Evangélium üzenetét az egész földön.

Azt is megmondta nekik előre az Úr: lesznek helyek, ahol kigúnyolják, megverik és bebörtönö-zik őket. De azt is megmondta, hogy minden bán-tódás, amely őket éri, Őt az Urat is bántja.

Az Úrnak ez a rendelkezése ma is fennáll. Ma is kiküldi a misszionáriusokat, hogy dicsőséges eljövételét a föld minden népének hirdessék. Itthon maradó barátaitól pedig azt kívánja, hogy ezt a művet imával és adományukkal támogassák. Ha barátai vagytok Krisztusnak, akkor ti is ezt cselekedjétek!

1939. augusztus 5.

ÜTMUTATÁSOK A 12 TANÍTVÁNYNAK.

Szövegrész: Máté 10, 24-től a 11. rész 1.-ig

Aranyszöveg: Máté 10, 42.

Mielőtt Jézus munkába küldte volna a tanítványokat, most tanácsot adott nekik. Ezek a tanácsok még ma is hasznosak a misszionáriusok számára. A farizeusok és mások is, állandóan rossz híreket terjesztettek az Úrról. És Ő megmondta barátainak; ne számítsanak más fogadtatásra. „De ne féljétek tőlük“ — biztatta őket. „Gondoljátok rá, hogy mindenkor veletek vagyok.“ Igen. Az Úr Jézus mindenkinek segít, aki Őt arra kéri.

Hogy megmutassa a tanítványoknak: mennyire szereti őket az Atya, azt mondta: „Két verebec-két lehet venni egy fillérért, olyan olcsók, olyan kicsinyek, mégis egy sem esik közülök a földre az Atya akarata nélkül. A ti hajatok szála is mind meg van számolva.“ Ha pedig a mennyei Atya így gondoskodik, mennyivel inkább gondoskodik azokról, akik kimenve hirdetik az Ő nevét az emberek között. Jézus ma is gondoskodik barátairól.

Megkívánja követőitől, hogy hozzátartozó-ságukat szóval és cselekedettel bizonyítsák az emberek előtt. Vannak, akik szégyenlik megvallani, hogy Krisztus követői, mert félnek a kigúnyol-tástól. Pedig, aki igazán szereti az Úr Jézust, annak örül, ha azt mások is megtudják. És Jézus is azt mondta tanítványainak: „Aki engem megvall az emberek előtt, azt én is megvallom az én meny nyei Atyám előtt.“ Szereti az Úr azokat, akik róla bizonyosságot tesznek. Ő is csak ilyenekről tesz bizonyosságot a mennyben.

De nemcsak szóval kell bizonyosságot tenni az Úrról, hanem cselekedetekkel is. Ha cselekedeteink ellentmondanak beszédeinknek, akkor azok hiába-valókká lesznek. A jócselekedetekhez, a szép élet-módhoz nem kell beszéd. Azokról, akik így élnek, tudják az emberek, hogy Jézus barátai.

Jézusnak az a legjobb barátja, aki érette dol-gozik. Aki pedig dolgozik, az embereket készít

elő az Ő eljövetelére. Az Úr Jézus nem felejt el egyetlen jócselekedetet sem. Azért ti is kereshettek bátran alkalmat arra, hogy szegényekkel, öregekkel jót tegyetek.

1939. augusztus 12.

AZ ÖTEZER MEGVENDÉGELESE. JÉZUS A TENGEREN JÁR.

Szövegrész: Márk 6, 30—56.

Aranyszöveg: Máté 14, 27.

Tudjuk, milyen utasításokat adott az Úr a tanítványoknak, mikor őket a missziómunkába küldte. A tanítványok hűséggel végezték feladatukat és végtelenül örültek, mikor újból együtt lehettek. Elbeszéléik élményeiket az Úrnak és egymásnak. De Jézus látta, hogy a tanítványok fáradtak nagyon, azért így szólt hozzájuk: „Menjünk el egy puszta helyre, hogy ott pihenjünk.” És ők hajóra ültek, hogy elvonuljanak pihenni.

Azonban nem lehettek sokáig egyedül. Mikor az emberek Jézust nem látták maguk között, mind azt kérdezték: „Hol van...?” Valaki pedig azt is látta, hogy milyen irányban távoztak a hajón. Erre aztán az egész sereg elindult keresni Őt. Jézus arról a helyről, ahova pihenni mentek, meglátta az Őt kereső sokaságot. Voltak ott betegek, bénák, akiket barátai támogattak, és gyermekek, kiket szüleik vittek ölükben. És Jézus megszánta a sokaságot. Eléjük jött, prédikált nekik és gyógyította őket. Mikor este lett, leültette az embereket. Minekutána imádkozott, megtörte a kenyeret, a tanítványoknak adta, akiknek a kezében, csodálatos módon megsokasodott. A kevés kenyérből az Úr megvendégelte az egész sereget, sőt még maradt is belőle több kosárra való, amit Ő szépen összegyűjtetett.

Ezután meghagyta a tanítványoknak, hogy hajójukkal a tenger túlsó partjára menjenek. Ő maga felment a hegyre, hogy ott imádkozzék. Ezen az éjjelen vihar kerekedett a tengeren, amely a tanítványok hajóját ide-oda hányta. A tanítványok nagyon szerették volna, ha az Úr Jézus akkor velük van. Mert eszükbe jutott, miként csendesítette le egy szavával a háborgó tengert.

Jézus, bár nem volt velük, de nem feledkezett el róluk. Egyszerre fénypontot láttak a tengeren, amely feléjük közeledett. Ijedtükben kiáltozni kezdtek, mert nem is gondolták, hogy a Mester jön hozzájuk. De Jézus szólt hozzájuk így: „Ne féljete, én vagyok.” Ezután belépett hozzájuk a hajóba.

1939. augusztus 19.

AZ ÉLETNEK KENYERE.

Szövegrész: János 6, 22—71.

Aranyszöveg: János 6, 35.

Nagyon tetszett az embereknek az, hogy az Úr 5 kenyérből és 2 halból 5000 embert vendégtelt meg. Mindenütt csak arról beszéltek. Legjobban

szerették volna királlyá választani mert akkor — úgy gondolták — mindig lesz nekik mit enni és dolgozni sem kell. Másnap reggel már csapatos-tól keresték az Urat, s megtalálták Kapernaumban. Ennek a látogatásnak azonban nem örült Jézus, mert sokan nem szeretetből keresték fel, hanem azért, hogy enni kaptak és akarták, hogy újból kapjanak.

Meg is mondta nekik az Úr: „Nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem, mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok. Munkálkodjatok azért az eledelért, amely megmarad az örökéletre.” Azok erre azt kérdezték: „Micsoda jelt mutat, hogy higgyünk tebened? A mi atyáink is mannat ettek a pusztában és mégis meghaltak.”

De Jézus monda nekik: „Nem Mózes adta a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az a kenyér az, amely a mennyből száll alá és életet ad a világnak. Én vagyok az életnek kenyere. Aki hozzám jő, nem éhezik és aki én bennem hisz, az meg nem szomjazik.”

A zsidók pedig zúgolódtak azért, mert azt mondta: én vagyok az életnek kenyere. „Hát nem József fia ez?” — mondogatták — Hogy mondhatja ő, hogy a mennyből szállt alá? Jézus tudta az ő gondolataikat és így szólt: „Senki sem jöhet én hozzám, akit az én Atyám nem vonz. Még egyszer mondom: én vagyok az életnek kenyere. Aki ebből a kenyérből eszik, soha meg nem hal.”

Ezt persze nem értették. Nekik ismeretlen, sőt idegen volt ez a beszéd. Hiszen ilyet még a tanítványok sem hallottak. De azért ők nem hagyták el az Urat, mint mások.

1939. augusztus 26.

PÉTER VALLÁSTÉTELE.

Szövegrész: Máté 16, 13—19.

Aranyszöveg: Zsidók 13, 8.

Jézust mindig nagy sokaság követte. Némelyek bűneik bocsánatát, mások gyógyulást kerestek Nála. Vajjon, mit gondolt sok ember Jézusról, hogy kicsoda Ő?

Egyszer Jézus maga kérdezte efelől tanítványait. A tanítványok elmondták tapasztalatukat. Némelyek — úgymond — keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások, egynek gondolnak a próféták közül. Hát olyan nehéz volt kitalálni, hogy ki az a názáreti férfiú?

Azt tudták ők, hogy Isten fiának jönni kell. De a maguk módja szerint várták. Úgy gondolták, hogy mint király jön és megszabadítja a népet a rómaiak igájától. Azok, akik csak saját kívánságaik kielégülését keresték, végeredményben olyanok tartották Jézust, mint más embert, mint prófétát.

Pedig Jézus bűneiktől és a Sátán hatalmából akarta kiszabadítani őket. Hogy ehhez hatalmas van, nem egyszer bizonyította be előttük. Hiszen, közöttük támasztott halottakat, gyógyított vakokat, bénákat és ezeket tartott jól kevés eledellel. Ezek-

kel a csodákkal megmutatta, hogy ő több, mint közönséges ember. Ha mindezeket megfontolták volna, rájöttek volna, hogy Jézus az Istenfia, aki oly régen megígértetett.

Jézusnak rosszul esett, hogy a sok ember közül senki sem ismeri őt fel, mint Isten fiát. De azért mégsem volt mindenki olyan hitetlen. Mikor Jézus a tanítványokat kérdezte: kinek gondolják őket, Péter így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek fia.“

Ma is vannak, akik így gondolkodnak. Mindig vannak olyan hűségesek, akiket élményeik és tapasztalataik vezetnek rá arra a nagy igazságra, hogy Jézus Krisztus az élő Istennek fia. Ez a vallástétel bizonyította be, hogy Péter telve volt szent Lélekkel. Ma sok keresztény van, aki nem hiszi, hogy Jézus az Isten fia. Csak embernek gondolják Őt. De te, kedves gyermekem... hiszed-e, hogy az Üdvözítő: Istennek fia? Lásd, Jézus örülne, ha téged az Ő hűségesei között láthatna. Miként egykor Péter hitét, úgy a te hitedet is megjutalmazza.

1939. szeptember 2.

JÉZUS MEGGYÓGYÍTJA A KANANITA ASSZONY LÁNYÁT ÉS A SÜKETNÉMÁT.

Szövegrész: Márk 7, 24—37.

Aranyszöveg: Máté 15, 28.

Az életnek kenyeréről való prédikációja után Jézus, tanítványaival Sidon és Tyrus határába ment. Ezekben a városokban sok pogány lakott, aki bálványokat imádot. De közülök is szerették sokan az Úr Jézust.

Jézus betért egyik házba és azt kívánta, hogy ottlétéről senki ne tudjon. De nem titkolhatta el. Csakhamar egy asszony jött, aki leborult az Úr Jézus előtt. Ennek a kisleánya nagyon beteg volt. Ez az asszony pogány, görög volt és mégis a Megváltóhoz fordult. Mert beteg gyermekét senki sem tudta meggyógyítani. Ezért kérte az Úr Jézust térden állva. De Jézus próbára akarta tenni az asszony hitét és azt mondta neki: „Nem jó a fiak kenyerét elvenni.“ De az asszony azt felelte hívó szívvél: „Tudom, Uram, de a gyermekek morzsáiból, ami az asztal alá hullik, az ebek is kaphatnak.“ Jézus örült az asszony hitének és így szólt hozzá: „E beszédért, eredj el: a te leányod meggyógyult.“

Onnan Jézus ismét a galileai tengerhez ment, ahol egy süketnémát hoztak hozzá. Arra kérték az Urat, gyógyítsa meg őt. Jézus készségesen tett eleget a kérésnek. Kivezette a beteget a sokaság közül, ujjával a fülébe nyúlt azután nyelvét érintette. Közben imádkozott, majd azt mondta: „Nyilatkozzál meg.“ És a beteg azonnal meggyógyult. Ezeknek is megparancsolta Jézus, hogy senkinek el ne mondják, de azok annál inkább elbeszéltek.

E cselekedeteivel arra tanította Jézus a tanítványokat és bennünket is, hogy minden emberen segíteni kell.

1939. szeptember 9.

A NÉGYEZER MEGVENDÉGELESE — A VAK MEGGYÓGYÍTÁSA — JÉZUS OKTATJA A TANÍTVÁNYOKAT.

Szövegrész: Márk 8.

Aranyszöveg: Márk 8, 36.

Ismét nagy sereget vendégtelt meg az Úr. Nem azért tette ezt, hogy az embereknek csodát mutasson, hanem azért, hogy akik hozzá mentek a pusztába és megéheztek, megelégtessenek. Úgy mondta a tanítványoknak is: „Sajnálom ezt a sokaságot, amely már harmadik napja velem van és semmit sem evett.“ De a tanítványok úgy gondolták, hogy a pusztában nem lehet annyi embernek eledelt szerezni. Erre Jézus előhozatta azt a két kenyeret és pár halat, ami velük volt. Megáldotta, a tanítványoknak adta, akik azt kiosztották a nép között. Mindenki jóllakott, és még hét kosár maradványt is szedtek össze.

Mikor Jézus a négyezret elbocsátotta, tanítványaival áthajózott a tenger túlsó partjára, ahol egy vak embert hoztak hozzá, kérve: gyógyítsa meg. Jézus kivezette a vakot a városon kívül, kezét annak szemére tette, azután megkérdezte, lát-e? Az ember azt felelte, hogy homályosan látja az embereket, mint a hajladozó fákat. Erre Jézus újból szemére tette a kezét és most már egészen jól látott az ember. Erre elbocsátotta őt, mondván: „Se a faluba be ne menj, se senkinek el ne mondd ezt a faluban.“

Jézus tudta, hogy nemsokáig maradhat már tanítványaik körében, azért minden alkalmat megragadott, hogy őket oktassa. „Óvakodjatok a farizeusok kovászatól“ — intette a tanítványokat. Mert a rossz dolgok gyorsan terjednek. Ez így van a világon. Azért intette a tanítványokat és bennünket is, hogy csak jót cselekedjünk és hirdessük az Evangéliumot.

1939. szeptember 16.

A MEGDICSŐÜLÉS.

Szövegrész: Máté 17, 1—9.

Aranyszöveg: Máté 17, 5.

Egyszer az Úr Jézus magához vette Pétert, Jakabot és Jánost és hegyre ment velük. A tanítványok azt gondolták, hogy pihenni viszi őket az Úr magányos hegyre. De Jézus mind magasabbra vitte őket, pedig már olyan fáradtak voltak... Éppen lement a nap, mikor a hegytetőre értek. Jézus egy kevéssé eltávolodott tőlük és imádkozott. Először a tanítványok is imádkoztak, de a nagy fáradságtól csakhamar elaludtak. Most már Jézus egyedül imádkozott. Tudta, hogy nemsokára megölik őt. De ebben az órában csak arra vágyott, hogy a mennyei Atya szeretetének megnyilvánulását érezhesse. A vágya be is teljesedett.

Miközben imádkozott, nagy fényesség vette őt körül, úgy, hogy a hegycsúcs is egészen fényes volt. Jézus orcája ragyogott, mint a nap, ruhája pedig fehér volt, mint a hó. A szokatlan fényes-

ségtől a tanítványok is felébredtek és igen megremültek, mikor az egész hegyen előmlő fényességet látták. Két férfiút is láttak Jézus mellett, akik beszéltek vele. Ezek a férfiak Mózes és Illés voltak, akiket az Úr sok évvel azelőtt vitt fel a mennybe.

Mózes és Illés az Úr Jézussal az Ő haláláról beszélt. Isten azért küldte őket, hogy halála előtt az Údvözítőt erősítsék és biztosítsák az Úr Jézust arról, hogy Isten és a menny minden angyala mindenben mellette áll. Amíg hárman beszéltek, ezt a szót hallották: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben gyönyörködöm, Őt hallgassátok!” Az Istennek szava volt ez. Így akarta tudtul adni, hogy az Úr Jézust változatlanul szereti. Higyjen mindenki az Údvözítőben, aki nemsokára életét adja az emberekért. A tanítványok soha sem felejtették el az Isten szavát, meg a nagy dicsőséget, különösen Péter beszélt róla sokat és gyakran.

1939. szeptember 23.

A BETEG IFJÚ MEGGYÓGYÍTÁSA.

Szövegrész: Márk 9, 14—29.

Aranyszöveg: Máté 17, 19—20.

Jézus egész éjjel ott maradt tanítványaival a megdicsőülés hegyén. Csak mikor a nap felkelt, indultak lefelé. Mikor leértek a hegyről, látták, hogy a lentmaradt tanítványokat nagy sokaság veszi körül. Egy ember hozta hozzájuk a fiát, hogy a Mester távollétében gyógyítsák meg

őt. A fiú nagybeteg volt. A Sátán annyira elfogalta az értelmét, hogy az semmit sem tudott maga felől. Naponta kiáltozott és tört-zúzott mindent. Most a tanítványok megpróbálták kiűzni belőle a gonosz lelket, de nem tudták.

Amikor Jézus közeledett, a beteg fiú apja azonnal utat tört magának a tömegen és Jézus elé érve mondta Néki: „Mester, az én fiam gonosz lélektől van megszállva. Tanítványaídat kértem, gyógyítsák meg őt, de nem tudták.” Jézus pedig monda: „Hozzátok őt ide, hozzám!” Amikor hozzá vitték a fiút, a gonosz annyira kínozza őt, hogy tajtékozva hempergett a földön. Az Úr pedig monda: „Parancsolom neked, te gonosz lélek, hogy menj ki belőle!” Mikor a gonosz lélek az Úr parancsára a fiút elhagyta, az kimerülve roskadt össze. De az Úr Jézus felemelte és odavezette apjához, aki boldogan ölelte keblére. Mikor Jézus egyedül maradt a tanítványokkal, megkérdezték őt: „Mi miért nem tudtuk kiűzni a gonosz lelket?” Jézus az aranyszöveg szavaival válaszolt nekik: „A ti hitelenségtek miatt. Mert bizony mondom néktek, ha akkora hitetek volna, mint a mustármag és azt mondanátok ennek a nagy hegynek: menj amoda és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.” Jó tanulság volt ez a tanítványoknak. És ők most még inkább ragaszkodtak szeretett Mesterükhöz.

1939. szeptember 30.

A negyedév leckéinek és aranyszövegeinek ismétlése.

ADVENTHIRNÖK a magyarországi H. N. Adventisták negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye

Szerkesztő: **Veszolovszky Gyula** Kiadásért felelős: **Jenik Gyula**

EGYES SZÁM ÁRA 20 FILLÉR

Gyarmati és Bósz nyomda, Budapest — A nyomdáért felelős: **Bósz Ferenc**